

Narodni svet FO in FRAME Slovenije

PRIROČNIK ZA VZGOJO
ZA ČAS SPOZNAVANJA Z BRATSTVOM
IN PRIPRAVE NA OBLJUBE

Prirejeno po hrvaškem izvirniku Priručnik za formacijo, Hrvatsko nacionalno bratstvo Franjevačke mladeži, Brat Franjo, Zagreb, 2013

Prevod: br. Vlado Kolenko, kapucin

Lektoriranje: Lea Bric

Izdala: FRAMA Slovenije

Izvedba: Salve d.o.o. Ljubljana

Narodni svet FO in FRAME Slovenije

PRIROČNIK ZA VZGOJO

za čas spoznavanja z bratstvom
in priprave na obljube

Ljubljana 2015

KAZALO

Uvodna misel	II
Verujem	1
Evangelij – vesela novica zate	17
Evangelij	17
Kaj je Frančiškova mladina.	35
Iskanje in spreobrnjenje	47
Živi kamni Cerkve	61
Skupnost (bratstvo)	79
Zakramentalno življenje.	91
Dokument navdiha Frančiškove mladine.	101
Obljube.	117
Dodatek	

Draga sestra! Dragi brat!

Pred teboj je Nacionalni priročnik za čas vzgoje in spoznavanja z bratstvom FRAME in čas priprave na obljube. Ker je to zelo pomembno, je še bolj pomembno, kdo stoji pred tem priročnikom: in to si ti! Ti si tisti ali tista, ki ji je tvoje bratstvo zaupalo pomembno nalogo, to je oblikovanje mladih, ki želijo kot ti biti del FRAME. Čeprav v oblikovanju sodeluje celo bratstvo, imaš ti posebno nalogo, da na tem delaš intenzivneje. Tebi je tako rekoč zaupan prvi korak njihove rasti v Frančiškovi duhovnosti.

Pri tem odgovornem delu, na srečo, nisi sam. S teboj sta vedno duhovni asistent/asistentka in bratski animator/animatorka iz Frančiškovega svetnega reda. Čeprav posameznik lahko naredi veliko, se vedno spomni, da nihče ni tako pameten kot vsi skupaj. Zato pri oblikovanju mladih vedno sodeluj skupaj z njima. Njihova izobrazba, življenjska izkustva in duhovnost bo v kombinaciji s tvojo ustvarjalnostjo in navdušenjem rodila sadove. V to trojico ne pozabi vključevati krajevnega sveta. Ta je odgovoren za tvoje bratstvo in zato morate pogosto razpravljati o oblikovanju kandidata za bratstvo ter ga vzajemno izvrševati.

Namen ustvarjanja tega priročnika je bila pomoč tebi, voditelju oblikovanja, da lahko lažje in kvalitetnejše delaš z mladimi, ki želijo dati (narediti) obljubo. Priročnik je sestavljen iz treh tem za čas spoznavanja z bratstvom, ki so pred sprejemom in še šest tem za priprave na obljube, ki sedijo sprejemu. Teme so narejene tako, da imaš na razpolago osnovne informacije, ki jih moraš prenesti mladim. Vsebina dejstev je zmanjšana na minimum, zato je bolje, da se nekaterih delov ne izpušča. Ob priročniku vedno svobodno uporablaj dodatno in koristno literaturo, vendar pa delov priročnika ne zamenjaj z drugo literaturo. Pomemben del vsakega srečanja FRAME, pa tudi vsake teme, ki jo boš tukaj našel, je molitev. Samo v sodelovanju z Bogom, zaradi katerega smo pri FRAMI, lahko oblikujemo druge. Zato Boga ne pozablajmo vključevati v vsako srečanje.

Pri ustvarjanju priročnika je sodelovalo narodno Poverjeništvo za oblikovanje v sodelovanju z duhovnimi asistenti, brati in sestrami iz FSR-ja in z brati in sestrami iz FRAME. Da bi preizkusili njegovo kvaliteto, so ga mnogi prebrali in dali svoje nasvete, da bi bil še boljši. Tu je tudi tvoja naloga: kolikor naletiš na kakšne napake ali pa imaš kakšen komentar, nam to posreduj na predsednica@fo-frama.org. Tvoja povratna informacija nam je zelo pomembna, saj si ti tisti/tista, ki uporablja ta priročnik v vsakdanjem življenju. Ker vemo, da so naša bratstva zelo različna (po velikosti, do tega ali so v večjem ali manjšem mestu in po mentaliteti), ti prepuščamo svobodo, da se sam odločiš, kako vsebino iz priročnika najbolje prenesti v življenje.

Svetujemo, da se pred vsakim srečanjem s kandidati dobro pripraviš. Usedi se na svoje najljubše mesto, umiri se, zmoli k Bogu in njemu predaj vse, kajti mi smo, kot bi rekla Mati Terezija, samo svinčnik v njegovih rokah. Po molitvi premisli, kakšni so ljudje, ki jim boš govoril. Kaj bi jim ustrezalo ter pusti svoji ustvarjalnosti svobodo. Potem, ko narediš načrt srečanja, prosi duhovnega asistenta/asistentko in bratskega animatorja/animatorko, da pregledajo tvoj načrt in poslušaj njihove predloge. Dobro bi tudi bilo, da bi vsi trije bili na srečanjih s kandidati FRAME.

Na koncu upamo, da boste ta priročnik prebrali od začetka do konca in da bo vsaka stran obrabljena od uporabe. Spomni se, da si od svojega krajevnega bratstva dobil/dobila veliko zaupanje in da je pred teboj velika odgovornost. Zato resno, pa tudi veselo, sprejmi to svojo nalogo in naj bo ta priročnik vsem v korist.

CILJI

3

MOLITVENI ZAČETEK

3

UVOD V TEMO

4

RAZVOJ TEME

5

DELO PO SKUPINAH

15

MOLITVENI ZAKLJUČEK

16

LITERATURA

16

VERUJEM

Tema za čas spoznavanja z bratstvom

CILJI

- Poglobiti in razložiti pojem vere
- Razumeti, kako je moja osebna vera tesno povezana z vero Cerkve
- Spodbujati pri graditvi zrelejše vere v povezavi s sv. Frančiškom

MOLITVENI ZAČETEK

»Verovati: To je nekaj drugega kot religiozno znanje, nekaj drugega, kot sprejemanje določenih resnic in pravil. *Verovati*: To je vstop v veliko skrivnost. Tipajoč in iščoč, z vprašanji in prošnjo za svetlobo. Ko se ti Bog nekega dne ne približa in ti da okušati svojo navzočnost v tisočih stvareh vsakega dne. *Verovati*: Zapustiti zemeljsko gotovost in iti čez vodo, zaupati v Bitje, za katero veš, da je učinkovito navzoče in vedno znova vabi naprej. *Vera je dar* – ne dobivaš ga, ko lakomno iščeš poti do moči in bogastva. *Vera je dar* – njo prejemamo v trenutkih tišine, ko zapustiš samega sebe, ko izprazniš svoje srce in zaprtih oči čakaš, da nekje zagledaš Boga.

Phil Bosmans

UVOD V TEMO

a) Človek je bitje vere. Človeško gledano – ne ozirajoč se, ali je kdo vernik ali ne – brez zaupanja v sebe, ljudi in življenje okrog sebe človek ne bi mogel živeti. Na primer: majhen otrok, ki ne bi verjel svojim staršem, da ga imajo radi, ne bi mogel preživeti. Če ne bi verjel prodajalcem v trgovini, da je hrana zdrava, je ne bi nikoli kupil. Ko grem v kino, verjamem, da mi nihče ne bo storil nič žalega, čeprav tistih ljudi ne poznam. Ko grem na morje, verjamem, da bom srečno prišel do cilja, saj drugače ne bi šel. Ko grem spat, verjamem, da se bom prebudil in dočakal nov dan. Torej, to je vera na čisto človeški ravni. Za nadnaravno vero, to je za vero v Boga, pa nam je potrebna Božja milost.

b) Nadaljuj stavek: »Verovati za mene pomeni ...« Napiši kratko razmišljanje, za tem pa naj tisti, ki želi, prebere, kar je napisal.

RAZVOJ TEME

Vsemogoči Bog v svoji neizmerni ljubezni pristopa k človeku. Vabi ga v skupnost s seboj in mu ponuja prijateljstvo. Človek lahko na Božjo ponudbo ljubezni, prijateljstva in odrešenja odgovori samo z vero. Da bi lahko verovali, nam je potrebna Božja svetloba in Božja pomoč. Mi to imenujemo *milost, nezaslужeni Božji dar*. Kakor se lahko resnično prijateljstvo in medsebojno zaupanje poklanja brezplačno, tako je na podoben način tudi vera dar, ki nam ga daje Bog brez naših zaslug in ki ga lahko samo svobodno sprejemamo. *Verovati* pomeni, da smo prepričani, da Bog obstaja in imamo popolno zaupanje vanj. Vera ni skupek pravil in zakonov, ki se jih moramo držati, niti skupek obredov, ki jih moramo izvrševati, ampak naše osebno prepričanje za Jezusa Kristusa. Vera je *osebno dejanje* zaupanja v Boga. **Vera je globoka duhovna stvarnost in vendar ni zasebna stvar.** Moje poslanstvo je, da jo oznamjam vsem. Drugi me o veri lahko poučijo, vendar nihče namesto mene ne more verovati. Mi ne verujemo v nekaj (silo, vesoljsko energijo), ampak v Neko, to je v Boga kot osebo. Jezus nam je odkril največjo skrivnost o Bogu: Bog ni samotar, Bog je neizrekljiva skupnost ljubezni Očeta, Sina in Svetega Duha. Bog je samo eden, a v Bogu so tri božanske osebe. Skrivnostnega troedinega Boga imenujemo Sveto Trojico.

Bog ne zahteva, da mu verjamemo brez razloga. Razum mora imeti dovolj razlogov, da verjame Božjim besedam in njihovim obljubam. »Če ne opravljam del svojega Očeta, mi ne verjemite; če pa jih opravljam, verjemite delom, če že ne ver-

Verovati pomeni imeti popolno zaupanje v Boga. Vera ni sklop pravil niti obredov, ki jih moramo izvajati, ampak življenjska odločitev za Jezusa Kristusa.

jamete meni, da boste spoznali in spoznavali, da je Oče v meni in jaz v Očetu» (Jn 10,37-38).

Jezus želi, da mu verjamemo podlagi dejstev. Želi imeti prepričane vernike. Jezusovi učenci bodo delali dela, ki jih je delal Jezus: »Resnično, resnično, povem vam: Kdor veruje vame, bo dela, ki jih jaz opravljam, tudi sam opravljal, in še večja kot ta bo opravljal, ker grem jaz k Očetu« (Jn 14,12).

»Vera je nujna za odrešenje. Sam Gospod pravi: *„Kdor bo sprejel vero in bo krščen, bo rešen, kdor pa ne bo sprejel vere, bo obsojen“* (Mr 16,16)« (KKC, št. 183). »Brez vere namreč ne moremo biti Bogu všeč« (Heb 11,6).

»Cerkve uči, da vsi ljudje, ki brez svoje lastne krivde niso spoznali Kristusa in njegove Cerkve, vendar Boga iščejo in sledijo glasu svoje vesti, dosežejo večno življenje. Kdor pa je spoznal, da je Jezus Pot, Resnica in Življenje in mu noče slediti, na drugih poteh ne more najti odrešenja. To je mišljeno, rečemo da *„izven Cerkve ni zveličanja“* (Youcat, št. 136).

V nikomer drugem ni odrešenja; zakaj pod nebom ljudem ni dano nobeno drugo ime, po katerem naj bi se mi rešili (prim. Apd 4,12).

Jezus je edina pot do Očeta in edini posrednik med nebom in zemljo. Jezus je umrl in vstal za vse ljudi vseh časov, vzel je nas njihove grehe, odprl jim je vrata in jih tako odrešil.

V veroizpovedi izpovedujemo: »Verujem v eno, sveto, katoliško in apostolsko Cerkev«. Cerkev je skupnost vernikov. Katekizem Katoliške cerkve nas poučuje: »Verovati je cerkveno dejanje. Vera Cerkve prehiteva, poraja, nosi in nahanja našo vero. Cerkev je mati vseh verujočih. »Nihče ne more imeti Boga za Očeta, če nima Cerkve za mater« (KKC, št. 181). Nihče ne more samo verovati, kot ne more nihče sam živeti. Vero smo prejeli od drugih: staršev, sorodnikov, duhovnikov. Torej vere nismo prejeli neposredno od Jezusa, ampak od Cerkve, to je od duhovnika, svoje družine in izkušenih vernikov. Brez skupnosti vernikov – Cerkve ne moremo rasti v veri, napačno začnemo razlagati vero in drugi nas lahko zavedejo (sekte).

Spomnimo se, kako Tomaž ni verjel, da je Jezus vstal, ker ni bil z učenci, ko se jim je Jezus prikazal. Pravi vernik nikoli ne more reči: »Jezus, da, Cerkev, ne!« Ni Jezusa brez Cerkve in ni prave vere, to je vernikov, brez Cerkve. Kristus je glava telesa in mi smo udje njegovega mističnega telesa – Cerkve.

Sveti Pavel nam pravi, da vera prihaja iz poslušanja Božje besede (prim. Rim 10,17). Brati moramo Božjo besedo in jo vsrkavati vase. Vera v nas ne nastaja, če vemo, kaj pravi Božja beseda. Božjo besedo moramo v sebi zadržati, jo sprejeti, reči »da«, moliti, da nas Sveti Duh uvede v to resnico. Priznati

Nihče ne more verovati sam zase, kot tudi živeti nihče ne more sam zase. Zato nam je Gospod dal Cerkev – Mater vseh, ki verujejo.

»Vera drugih me nosi, kakor žar moje vere druge vžiga in krepi«
(prim. Youcat, št. 24).

moramo, da je Božja beseda absolutna resnica, čeprav je včasih ta resnica proti nam! Prav zaradi tega je govora o spreobrnjenju! Takrat smo na poti ali na pragu vere. Marija je Božjo besedo slišala, o njej premišljevala, iskala pojasnilo in na koncu rekla: »Naj se mi zgodi po tvoji besedi« (Lk 1,38). Ni rekla: »Naj se zgodi, kot sem jaz to razumela.« Bog ni takšen, kot si ga mi zamišljamo. »Bog je ljubezen« (1 Jn 4,16b). Do vere pridemo,

ko spoznamo in doživimo, da nas Bog ljubi. Zato je sv. Janez zapisal: »Mi smo spoznali ljubezen, ki jo ima Bog do nas, in verujemo vanjo« (1 Jn 4,16). Vera je odpiranje Božji ljubezni, prejemanje in sprejemanje te ljubezni – in ne izvrševanje nekih zapovedi – čeprav so to Božje zapovedi! Prva posledica vere je izkušnja odrešenja. Jezus je tolikim rekel: »Pojdi, tvoja vera te je rešila« (Mt 8,13; 9,22; Mr 5,34; 10, 52; 16,16; Lk, 7,50; 8,48; 17,19; 18,42). Sveti Pavel je rekel ječarju: »Veruj v Gospoda in rešen boš ti in tvoja hiša« (Apd, 16,31).

Prav zaradi te temeljne izkušnje vere in izkušnje odrešenja nastaja nova življenjska praksa! Takrat lahko delamo tudi najtežje: ljubimo sovražnike (Mt 5,44), se ne maščujemo in ne vračamo zlega za zlo (Mt 5,39), vsem odpuščamo (Lk 6,37), molimo za tiste, ki grdo ravnaajo z nami (Lk 6,28). Takrat nam – po veri – Bog daje moč, takrat lahko deluje v nas in preko nas.

Jezusu je zato bilo najbolj pomembno, da mu zaupamo (Jn 6,27–29). Vernik tedaj ni več slab in ne bo nikoli več žejen (Jn 6,35), takrat bo z Božjo močjo delal Kristusova dela (prim. Jn 14,12). Iz vere se porajajo dela dobrote in ljubezni! Vera je pomembna za odrešenje, pomembna je v težkih in brezizhodnih situacijah. Kaže nam tudi, kako Jezus v takšnih situacijah opogumlja ljudi za vero: »Ne boj se, samo veruj« (Lk 8,50).

»Vera je védenje in zaupanje. Ima sedem značilnosti:

1. *Vera je čisti Božji dar, ki ga prejmemo, če zanj iskreno prosimo.*
2. *Vera je nadnaravna moč, ki jo nujno potrebujemo, da dosežemo svoje zveličanje.*
3. *Vera zahteva človekovo svobodno voljo in jasen um, ko sprejme Božje povabilo.*
4. *Vera je absolutno zanesljiva, ker Jezus jamči zanjo.*
5. *Vera je nepopolna, dokler ni dejavna v ljubezni.*
6. *Vera raste, če vedno bolje poslušamo Božjo besedo in smo po molitvi v živi izmenjavi z njim.*
7. *Vera nam že zdaj daje predokus nebeškega veselja« (Youcat, št. 21).*

VERA BREZ DEL JE MRTVA (PRIM. JAK 2,14)

Z vero prejemam vse, kar je Jezus s svojo smrtjo in vstajenjem storil zame. »Vera deluje po ljubezni«. Vera se mora udejanjati v življenju. Ne morem

reči: »Jezus, verujem ti« in živeti po načelu: »Vzemi vse, kar ti ponuja življenje«. Če živim slabo, čeprav sem verjel Jezusu, lahko izgubim vero in grem v pekel. Če želim priti v nebesa, moram z Bogom sodelovati. **Bog me ljubi in želi, da pridem v nebesa, vendar tega ne želi narediti brez moje privolitve.** Sveti Avguštín nam pravi: »Bog, ki te je brez tebe ustvaril, te ne bo brez tebe odrešil«. Da bi bil z Bogom v njegovem kra-

Kriza vere je znak, da moramo rasti in zoreti v veri. Je glasnik, ki nam sporoča, da nam Bog želi nekaj pojasniti. Ali ga poslušamo?

ljestvu za vedno srečen sta potrebni *vera in dela!* Primer je Abraham, ki se je opravičil z vero, ker je verjel Božji obljubi, da bo imel številen zarod, kolikor je zvezd na nebu. Potem pa je svojo vero potrdil z deli, ko je bil poslušen Bogu in žrtvoval svojega sina Izaka. Nek pregovor pravi: »Vera brez del je kot skleda brez hrane!«

V življenju mladih lahko pride do dvoma o Božjem obstoju v to, kar nam Bog govori po svoji besedi in nauku Cerkve. Dvom prihaja tudi takrat, ko tega ne želimo. Dvom je izraz krize vere. V človeškem življenju je kriza vere normalen pojav. Beseda *kriza* izvira iz grške besede *krino*, kar pomeni *zaznavam, razločujem*. Čisto normalno je, da do krize vere prihaja v prelomnih in kriznih življenjskih trenutkih. Prelomni trenutek je prehod iz vere, ki so nam jo posredovali naši starši, v osebno vero. Določeni problemi in težave življenja – padec letnika na fakulteti, razočaranje v ljubezni, bolezen, nesreča, smrt drage osebe – nas vodijo v krizo. Zdi se nam, da izgubljam tla pod nogami. Vse postavljamo pod vprašaj. Sprašujemo se: »Zakaj živim? Kakšen je smisel mojega življenja? Zakaj se je zgodilo ravno meni? Bog, kje si takrat, ko mi je težko? Ali Bog sploh obstaja?« Ko si postavljamo takšna vprašanja, iščemo resnico o svojem življenju. Iščemo resnico in prosimo Boga za svetlobo. Prej kot slej pa pridemo do Tistega, ki je zase rekel: »Jaz sem Pot, Resnica in

Življenje: nihče ne pride k Očetu, razen po meni» (Jn 14,6). Kriza vere je samo znak, da moramo rasti in zoreti v veri, ne pa znak ne-vere ali opustitve le-te.

V teologiji govorimo o treh stopnjah vere:

1. **Verovati o Bogu** pomeni verovati, da on obstaja. To še ni prava opredelitev za vero. Nekdo lahko veruje, da Bog obstaja, vendar ne živi po veri.
2. **Verovati Bogu** pomeni verovati, da je resnica vse, kar je on rekel. To je razumska vera. Človek se v svojem razumu lahko strinja z resnicami, ki jih je prinesel Kristus, pa vendar ne živi po teh resnicah.
3. **Verovati v Boga** pa pomeni svoje bivanje izročati v Božje roke, pomeni skočiti v to, kar je prinesel Jezus. Nasloniti se na Jezusove besede in hoditi za njim. Svoje življenje popolnoma predati Kristusu.

Oči vere najboljše vidijo, ko se polkna zaprejo, duša prebudi, a telo pade na kolena.

VERA V ŽIVLJENJU SVETEGA FRANČIŠKA

Veliko ljudi se čudi življenju in delom sv. Frančiška. Nam pa je pomembno, da vidimo vero, ki je hranila celo njegovo življenje. Vse lepe stvari, ki jih je sv. Frančišek delal v svojem življenju, so izvira-le iz globine njegove vere. Zato se moramo izogibati napaki, da bi ločevali njegovo življenje in dela od njegove vere. Če imamo slabo in plitvo vero, bodo tudi naša dela za Gospoda tako rekoč slaba in plitva. Močna vera hrani junaška dela. To najbolje potrjuje življenje sv. Frančiška Asiškega.

Pomembno je, da razumemo, da se Frančišek ni rodil kot svetnik, ampak je korak za korakom rasel v veri in ljubezni do Boga in

bližnjega, to je v svetosti. Bil je čisto navaden mladenič, ki je imel rad družbo in zabave. Razmišljal je, kako bo nekega dne postal slaven vitez. Takrat pa se Bog začne vpletati v njegovo življenje. Bil je star triindvajset let.

Najprej je sanjal o Spoletu, potem pa je premagal samega sebe in poljubil gobavca. Leto dni za tem mu križani pri sv. Damijanu spregovori: »Frančišek, pojdi in popravi mojo hišo, ki se podira.« Začel je popravljati cerkvice, ker še ni prav razumel, kaj želi Bog od njega. V Porciunkuli je slišal evangelij, v katerem Jezus pošilja svoje učence oznanjat Božje kraljestvo in jim naroča: »Ne oskrbujte se ne z zlatom ne s srebrom ne z bakrom v pasovih, ne s popotno torbo ne z dvema suknjama ne s sandali ne s palico« (Mt 10,9–10). Te besede je Frančišek razumel, kot da so namenjene prav njemu in tedaj je vzkliknil: »To želim in to hočem, to je tisto, kar iščem, to želim z vsem srcem izvrševati!«

Takrat je Frančišek v polnosti razumel, da Bog od njega želi, da živi po svetem evangeliju. Kar je prebral v evangeliju, je hotel čim bolj prenesti v življenje. Takoj je s svojimi prvimi brati šel oznanjat evangelij. Poslal je dva in dva, na vse štiri strani sveta. Frančišek je dolgo iskal svojo življenjsko pot, ki mu jo je namenil Bog. Po dolgem pre-mišljevanju, borbah in molitvi, je sedemindvajsetletni spoznal smisel svojega življenja. Tako kot mladi danes je tudi Frančišek dolgo iskal svoj življenjski klic. On nas opogumlja v naših iskanjih in krizah, ker je padal in vstajal, bil v depresiji in se navduševal za ideale. On nam želi povedati: »Bodi pogumen v iskanju resnice svojega življenja, ker kdor išče, bo našel, kdor trka, se mu bo odprlo!«

»To je tisto, kar hočem, to je tisto, kar iščem, to želim izvrševati z vsem srcem!«

Sveti Frančišek je gojil posebno spoštovanje do evharistije. V Oporoki piše: *»Gospod mi je dal tolikšno vero v cerkvah, da sem tako preprosto molil in govoril: ‚Molimo te, Gospod Jezus Kristus, tukaj in po vseh tvojih cerkvah, ki so po vsem svetu, in te hvalimo, ker si s svojim križem svet odrešil.‘«*

Frančišek se je posvečal evharistiji bolj kot kateri koli drugi skrivnosti. Še posebej je vztrajal pri realni Jezusovi navzočnosti.

Zato piše:

»To delam zato, ker na tem svetu od najvišjega Božjega Sina ne vidim telesno ničesar razen njegovega najsvetejšega telesa in njegove najsvetejše krvi ... In hočem te svete skrivnosti nad vse častiti, spoštovati in hraniti na dragocenih krajih.«

»Zato so obsojeni vsi, ki so gledali Gospoda Jezusa kot človeka, a ga niso videli in ne verovali, da je po duhu in božanstvu resnični Božji Sin. Prav tako so tudi zdaj obsojeni vsi, ki gledajo zakrament, ki ga z Gospodovimi besedami na oltarju pod podobama kruha in vina posvečuje duhovnik, pa ga ne vidijo in ne verujejo po duhu in božanstvu, da je to v resnici telo in kri našega Gospoda Jezusa Kristusa. Glejte, vsak dan se poniža, prav tako kot takrat, ko je »s kraljevskega prestola« stopil v telo Device. Vsak dan pride k nam v ponižnosti. Vsak dan stopa iz Očetovega naročja na oltar v duhovnikove roke. In kakor se je svetim apostolom prikazal v resničnem telesu, tako se tudi nam sedaj kaže v posvečenem kruhu. In kakor so oni ob gledanju na njegovo človeško naravo videli samo to njegovo človeško naravo, vendar pa so verovali, da je Bog, ko so ga gledali z duhovnimi očmi, tako naj tudi mi, ko na kruh in vino gledamo s telesnimi očmi, sprevidimo in trdno verujemo, da sta to njegovo živo in resnično najsvetejše telo in kri.

Tako je Gospod vedno s svojimi zvestimi, kakor sam govori:

»Jaz sem z vami vse dni do dovršitve sveta.«

Ta globoka razmišljanja o skrivnosti evharistije nam odkrivajo močno Frančiškovo vero v evharističnega Jezusa, ki je hotel na vi-

den način ostati z nami pod podobama kruha in vina. Sveta maša mu je bila središče življenja in dneva, izvir, iz katerega je črpal moč za vsakdanje življenje, in cilj, po katerem je hrepenel s popolno predanostjo. Ni mogel živeti brez svete maše in obhajila. Frančišek nam daje zgled, da rastemo v veri, tako da pogosto prejemamo sveto spoved (enkrat mesečno) in redno prejemamo sveto obhajilo.

Ne moremo reči, da imamo Jezusa zares radi, če prihajamo k sveti maši, k obhajilu pa ne. Jezus je navzoč povsod, še na poseben, viden in čudežen način pa je navzoč v sveti evharistiji. Povsod lahko in moramo moliti, vendar živega Jezusa v svetem obhajilu lahko prejmemo samo pri sveti maši. Zato nas Jezus kot prijatelje vabi na gostijo svoje ljubezni in se nam daje kot duhovna hrana, iz katere živi naša duša in raste naša vera. »Kdor je moje telo in pije mojo kri, ima večno življenje in jaz ga bom obudil poslednji dan« (Jn 6,54).

Od trenutka, ko je Jezus v evangeliju Frančišku spregovoril v Porciunkuli, je zanj evangelij postal najpomembnejša knjiga. Evangelij je postal pravilo življenja zanj in za vse brate, ki želijo živeti kot on. Frančišek se zaveda, da mu pri branju svetega pisma govori Jezus osebno, zato pogosto odpira evangelij z vero, da mu bo Jezus razodel, kaj mora v določenem trenutku življenja storiti. Ko je Bernard hotel iti za njim, mu je Frančišek rekel: »Če hočeš besedo potrditi z dejanji, gremo rano jutraj v cerkev; vzeli bomo evangelij in od Kristusa prosili nasvet. 'Tako so ob zori prišli v cerkev. Najprej so pomolili, odprli evangelijsko knjigo in se odločili, da bodo najprej naredili tisto, kar jim je svetoval. Odprli so knjigo in Kristus jim je dal nasvet: 'Če želiš biti popoln, pojdi in prodaj vse, kar imaš in daj denar ubogim.' Ko so drugič odprli, se jim je oko ustavilo na besedah: 'Nič ne jemljite na pot!' Ko so to storili tretjič, so našli besede: 'Če kdo hoče iti za menoj, naj se odpove samemu sebi.« »Prav tako kot Bernardu, je rekel tudi Petru: 'Bratje, to je naše življenje in

pravilo vseh tistih, ki bi se želeli pridružiti naši družini. Pojdite torej in izvršujte, kar ste slišali.‘«

Vidimo, s kakšnim zaupanjem je Božji služabnik bral evangelij in s kakšnim žarom in odločnostjo ga je prenesel v življenje. Tomaž Čelanski piše: »Njegova največja odlika, posebna želja in največji namen je bil: vedno in v vsem služiti svetemu evangeliju.« Ko je bil bolan in ni mogel iti k sveti maši, je prosil brate, da so mu prebrali evangelijski odlomek, ki se je tisti dan bral v cerkvi. Frančišek je rasel v veri tako, da je pri maši pazljivo poslušal in v molitvi pobožno premišljeval Božjo besedo ter jo skušal uporabljati v svojem vsakdanjem življenju. To je tisto, kar moramo delati tudi mi, zavedajoč se, da vera prihaja od poslušanja Božje besede.

Ko beremo sveto pismo, moramo biti pozorni na tri stvari.

1. **Brati moramo v molitvi**, ko iskreno prosimo Svetega Duha, da nam podeli pravo razumevanje besede, ki jo beremo.
2. Božjo Besedo moramo brati z vero, da **nam Bog želi osebno spregovoriti** in nam dati pomembne napotke za vsakdanje življenje.
3. Sveto pismo moramo brati z iskreno željo po spreobrnjenju. Biti moramo odprti, da Bog po svoji besedi oblikuje naše misli, zamenja naše načrte, razkrije naše grehe, v katerih živimo, okrepi našo vero in prečisti ljubezen. Če bomo vztrajno brali Sveto pismo in z ljubeznijo prejemale Kristusovo telo, bomo postajali iz dneva v dan, kot sv. Frančišek, bolj podobni Kristusu in bomo priče naše vere tistim, ki nam jih je Bog postavil na našo življenjsko pot.

Razmisli!«

Če bi (ponovno) pričel čas, da bi kristjane začeli zapirati in obsojati zaradi vere v Jezusa Kristusa in bi tebe privedli pred sodišče in iskali dokaze proti tebi, tj. da si kristjan, da si del Cerkve; ali bi našli pričevalca, ki bi pričal za to? Ali bi se našlo ljudi, ki bi rekli: Da, on kje kristjan, jaz sem ga videl, kako hodi v cerkev, kako pomaga revežu, javno priča za svojo vero, zavzema se za mir in pravičnost ...

DELO PO SKUPINAH

1. Kaj mi pomeni vera in kako jo doživljam?
2. Katere osebe so najbolj zaslužne za mojo vero oz. kdo mi je posredoval vero?
3. Ali lahko pričam o neki pozitivni izkušnji vere v mojem življenju?
4. Kaj mi je v veri najlepše? Kaj mi je v veri težko in nerazumljivo?
5. Ali sem bil kdaj v dvomu in v krizi vere? Kako sem to krizo rešil?
6. Ali mi bratstvo FRAME pomaga, da rastem v veri? Kako?
7. Kako vero živiš v vsakdanjem življenju? Kako privatno, kako v družbi? Ali je med tem razlika?
8. Kateri dogodek iz Frančiškovega življenja ti pomaga, da rasteš v veri?

MOLITVENI ZAKLJUČEK

Bog, dobri Oče. Hvala ti, ker si zaradi neizmerne ljubezni do nas na svet poslal svojega edinorojenega Sina, da je zaživel naše življenje. Nam je bil v vsem enak, razen v grehu. Za nas je umrl, da bi imeli življenje v izobilju. Pomagaj nam, da iz dneva v dan rastemo v svoji veri, da bi lahko pričevati v svojem vsakdanjem življenju. Po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

LITERATURA

- Phil Bosmans, *Bog, moja oaza*, Zagreb, 2006.
- Tomislav Ivančić, *Susret sa živim Bogom*, Zagreb, 1990.
- Katekizem Katoliške Cerkve, Zagreb, 1994.
- Katekizem *Snagom Duha*, Zagreb 1993.
- Fra Ivan Mikić, *Biblijski sat – skripta*.
- G. Montrosi, *Franjo Asiški – učitelj života*, Zagreb, 2002.
- *Youcat – katekizem za mlade*, Split, 2011.

EVANGELIJ

VESELA NOVICA ZATE

Tema za čas spoznavanja z bratstvom

CILJI

19

MOLITVENI ZAČETEK

19

UVOD V TEMO

20

RAZVOJ TEME

21

DELO PO SKUPINAH

31

MOLITVENI ZAKLJUČEK

33

LITERATURA

34

CILJI

- Človeka navdušiti za evangelij
- Evangelij kot izziv v vsakdanjem življenju
- Evangelizacija je širjenje veselja
- Frančiškov pogled na evangelij (vodilo, odgovor, oseba)
- Pomembnost evangelija za člana FRAME

MOLITVENI ZAČETEK

Gospod, moj Bog! Danes pouči moje srce, kje in kako naj te vidi, kje in kako naj te najde. Ti si me ustvaril, prenovil in me obdaril z dobrimi stvarmi, ki jih imam. Pa te kljub temu ne poznam. Še vedno nisem dosegel tistega, za kar sem ustvarjen. Pouči me, kako naj te iščem. Ne morem te iskati, če me ne poučiš in niti najti, če se mi ne pokažeš. Daj, da te iščem v svojih željah. Daj, da hrepenim po tebi v svojem iskanju. Pomagaj mi, da te najdem in ljubim in da te ljubim, ko te najdem. Amen.

Molitev sv. Anzelma

UVOD V TEMO

Video izsek iz filma: *SistersAct – Oh, Maria* (www.youtube.com)

Kljub takšnemu začetku, tema niso redovnice niti moderna duhovna glasba, ampak evangelij. Naše prve misli ob evangeliju bodo »resnost«, »zapoved«, »branje z ambona«, »davno nekoč«, »Jezus in apostoli«. Sama beseda evangelij ne pomeni nič drugega kot *vesela novica*. Natančneje, dobra novica.

Vsak novinar ve, da so dobre novice le tiste, ki so sveže. Tako je tudi z evangelijem: ni nekaj zastarelega, golo poročilo o življenju že davno preminule osebe, ampak je vedno nova in neizčrpna novica, ki dopolnjuje in oživlja naše življenje. Daje mu najboljšo od vseh novic – razlog za veselje: živo osebo Jezusa Kristusa (prim. Apd 13,32–40). Ta video odsek zanika tudi misel, da je evangelij povezan samo z branjem. Brez našega sodelovanja in posredništva ostaja evangelij samo še en nekoristen kos papirja, na katerem se nabira prah. Ko v prvem delu redovnice pojejo »po notah«, glasba ne izzove nobene reakcije. Ko pa se ji popolnoma posvetijo, z dušo in telesom, začne glasba privlačiti ljudi k Bogu. Prav tako je z evangelijem, ki se samo bere in ostaja zaprt v naših srcih; le če ga živimo, bo imel svoj namen. **Samo evangelij, ki ga prejemamo in dajemo, prinaša pravo veselje. To je vedel tudi sv. Frančišek. Zato mu je bilo ljubše živeti evangelij kot pa o njem pripovedovati** (prim. 1 Čel 23;59;62). Vendar je evangelij veliko več kot sredstvo za širjenje veselja in naše vere: je klic, da ga živimo (prim. 1 Kor 9,23). Kakor v tem filmu redovniški zbor ne deluje najbolje, dokler ne začnejo poslušati dirigentke, tako dobro v našem življenju izgublja svojo vrednost, če pozabimo na svojo povezavo z Bogom – evangelij. Kot je rekel sv. Hieronim: »Nepoznavanje pisem je nepoznavanje Kristusa« (Kompandij KKC 24). Lahko dodamo, da tudi nepoznavanje samega sebe.

Evangelij, ki ga samo beremo, ostaja zaprt v naših srcih; šele tisto, kar živimo, izpolnjuje svoj namen.

RAZVOJ TEME

ZGODOVINA SVETEGA PISMA IN EVANGELIJA

Sveto pismo, kakršnega poznamo danes, je začelo nastajati v judovskem narodu že v drugem tisočletju pred Kristusom, vzporedno z dogodki, ki jih opisuje, ali pa nekoliko kasneje. Edini zapisani ostanki v hebrejskem in aramejskem jeziku so mlajši celo tisočletje. Tanakh, kot Judje imenujejo svojo sveto knjigo ali Biblijo, je v tem času vseboval že Toro (Peteroknjžje), Nevi'im (Preroške knjige) in Ketuvi (Spise), ki se po judovski tradiciji delijo na 24 knjig. Ta razdelitev govori o več namenskosti Svetega pisma, že od vsega začetka: bilo je zakladnica izraelske zgodovine, kodeks njihovih zakonov in temelj judovske vere. Na globlji ravni je Tanakh imel isto vlogo, kot jo mi danes dajemo Bibliji: to je bila osebna zgodovina – **zgodovina odnosa človeka in njegovega Boga, odgovor na osnovna življenjska vprašanja, smerokaz proti »Obljubljeni deželi«** – **pravzaprav velika Božja obljuba človeku, ki bo dobila svojo izpolnitev šele v Novi zavezi, v osebi Jezusa Kristusa.**

Zaradi tega ima Stara zaveza tako podobna imena: pravzaprav je ena sama obljuba, Božja zaveza s človekom. Knjige Tanakha v večini tvorijo tisto, kar mi imenujemo Stara zaveza, z dodatkom nekaterih knjig, ki jih judje in protestanti nimajo za kanonične (Tobija, Judita, knjiga Makabejcev ...). Knjige v naši Stari zavezi so tako rekoč malo drugače razdeljene. Sestavlja jo 45 knjig, ki so razdeljene na 5 Mojzesovih knjig (Geneza, Eksodus, Levitik, Numeri, Devteronomij), zgodovinske (Jozue, knjige sodnikov in kraljev ...), preroške (Izaija, Jeremija, Daniel, Ezekiel) in modrostne knjige (Sirah, Knjiga modrosti, Pregovori) ter psalme.

Za kristjane je ključni del Svetega pisma, Nova zaveza, je nastajala v grškem jeziku v 1. stoletju, v razponu 70 let po Jezusovi smrti (razen Matejevega evangelija, ki je pisan v hebrejščini). V Novi zavezi najdemo 27 knjig: 4 evangelije, apostolska pisma, Apostolska dela ter knjigo Razodetja. Da ne bi globlje vstopali v zgodovino Svetega pisma in njegovih kanonov, ki so se oblikovali skozi zgodovino, ostanimo pri najpomembnejši knjigi vsakega kristjana – evangeliju. Kakor priča evangelist Luka, so evangeliji napisani, da bi se resnični podatki o Jezusovem delovanju in življenju ohranili pred pozabo (prim. Lk 1,1–4).

Poleg zgodovinskega pomena dokumenta, je evangelij od začetka imel praktičen namen: to je bilo sredstvo širjenja novo nastalega krščanstva (prim. 1 Kor 1,17; Rim 15,19.21). Poleg tega je med rastočimi krščanskimi skupnostmi s časom bilo vedno manj Jezusovih apostolov in sodobnikov in zato je evangelij bil verodostojna priča namesto njihove besede (prim. 2 Pt 1,16; Jn 21,24). V treh sinoptičnih evangelijih (Matej, Marko, Luka) in v Janezovem je ohranjeno,

Evangelij niso samo besede, sporočila, načela in vrednote, je Oseba – živi Jezus Kristus.

Njegovo življenje, smrt in vstajenje, izpričani v Evangeliju, so močnejši od kakršnegakoli moralnega zakona.

no, kot pravi Janez, **vse tisto, kar je potrebno za vero v Jezusa, Božjega Sina in za večno življenje, ki se doseže v veri** (prim. Jn 20,30–31). Torej je zgodovinski dokument, orodje za pripovedovanje, vsebina nauka vere, popotnica za krščansko življenje. Kje pa se tukaj nahaja razlog za *veselo novico*? Evangelij – poročilo o Jezusovem življenju, trpljenju, smrti in vstajenju – se imenuje vesela ali dobra novice, ker vsakega človeka

»obvešča« o tem, da mu je zagotovljeno večno življenje (prim. 1 Jn 2,25), da ga je Bog tako brezmejno ljubil, da je dal svojega Sina zanj (prim. Jn 3,16), da ima njegovo življenje smisel, ker je v vsakem trenutku, naj si bo trpljenja ali veselja, navzoč neizmerno usmilje-

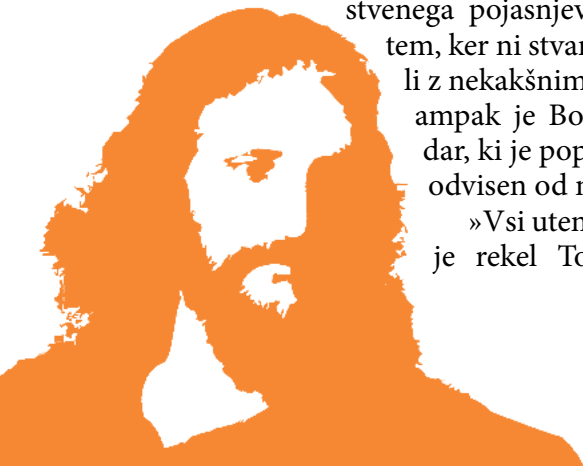
ni Bog, ki ga v vseh teh trenutkih vodi k večnemu življenju (prim. Flp 4,4–7; 5 Mz 31,8).

Tako evangelij ni več samo orodje za pridobivanje množic z optimističnim govorom in pozitivnim naukom; na osebni ravni postaja novica, ki zagotavlja podporo in moč, smisel in pot. V evangeliju sploh ne gre za besede, sporočila, načela in vrednote, ampak za Osebo, ki je večna, neizmerna in dobra, čigar sama navzočnost premaguje vse zlo in iz katere izvira vse dobro – gre za Jezusa Kristusa.

KRISTUS KOT SREDIŠČNA OSEBA EVANGELIJA

Vsak dan nastajajo in propadajo religije in ideologije. Celo tiste razširjene religije, ki so globoko oblikovale kulturo in svetovne nazore vseh celin, tudi grški in rimski politeizem, so popolnoma izginile. Vzrok je eden in zelo enostaven, ki se lahko bolj kot kdaj koli prej vidi v obnašanju modernega človeka. Izgubljen v samem sebi, na razne načine, išče svoj mir in duhovno pot – new age, reiki, transcendentalna meditacija, bioenergija ... Pa vedno ostaja žalostno prazen, oprijemajoč se čustvenih izkustev, moralnih nauk, karizmatičnega voditelja, močne besede in nedorečenih znanstvenih pojasnjevanj. **In tu prihajamo do tistega, kar dela našo vero edinstveno, tako močno in nenadkriljivo** (prim. Mt 16,18): **utemeljena je na veri v osebo, in to ne umrljivo, ampak neumrljivo – v samega Boga** (prim. 1 Tim 4,9–10). Čeprav bomo v njej našli vse tisto, kar smo že navedli – od čustvenih izkustev do znanstvenega pojasnjevanja – je njena moč v tem, ker ni stvar, do katere bi ljudje prišli z nekakšnim lastnim prizadevanjem, ampak je Božji dar – njegov osebni dar, ki je popolnoma zastonjski in ni odvisen od naših del.

»Vsi utemeljitelji religij so ljudje«, je rekel Tomislav Ivančić, »samo

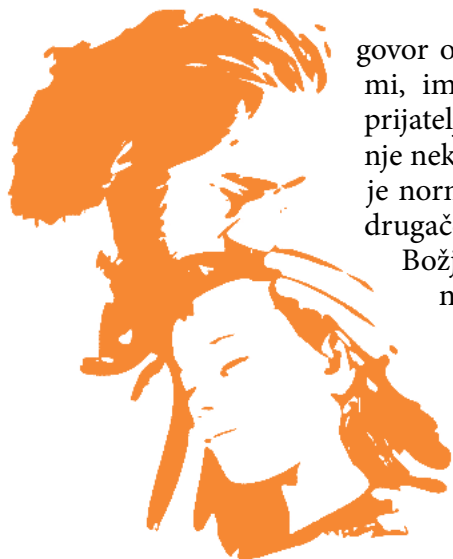
Jezus je odpuščal grehe, izganjal zle duhove, edini pokazal oblast nad naravo. On se dviga nad nas in kaže, da je nekdo drug. On ima oblast.« Zaradi tega je Sveto pismo povsem posebna knjiga: verujemo, da ni človeško delo, ampak je napisana v Božjem Duhu (prim. Kompendij KKC 18). Tudi druge religije se ponašajo s svojimi sve-

Bog ni želel ostati nevidni Bog, ampak se je utelesil in nam omogočil, da ga spoznamo in se mu približamo.

timi knjigami in utemeljitvami, vendar je pri vseh vidno, da so bili samo ljudje. Njihove svete knjige, čeprav še tako dobre, so bile samo človeška dela.

Evangelij je v tem najbolj poseben. Že pred Jezusovim časom so obstajali različni verski in čudodelni voditelji (Konfucij, Buda, Platon). Naukov in obredij ni manjkalo (poleg navedenih tudi politeistični kulti Mezopotamije). Bili so tudi verski spisi (Enumaeliš, Tao Te Ching, Bhagavadgita). Pa vendar, nič od tega ni moglo preobraziti sveta kot evangelij. V resnici je evangelij pomemben tudi zaradi moralnega nauka in kot književno delo. Vendar je njegova najbolj pomembna sestavina oziroma samo središče oseba Jezusa Kristusa. Njegovo življenje, smrt in vstajenje, ki so izpričana v evangeliju, so močnejša od vsake moralne odredbe. Evangelijska poročila nam tako v veliki meri, poleg Jezusovega nauka, opisujejo tudi njegova dela in čudeže (Prim. Mr 1,21–26; Mt 9,18–26; Lk 4,38–41), njegov značaj (prim. Mr 11,15–17; 10,13–16), njegove čustvene reakcije (prim. Lk 19,41, Jn 11,35; Lk 7,9) in ravnanje z ljudmi (prim. Jn 21,9; 2,1–4; Mt 16,23), način, kako je preživel čas (prim. Mt 14,13; Lk 19,47), njegova stališča in mišljenje (prim. Mt 19,24; Lk 12,22–28), prijatelje (prim. Lk 6,12) in družino (prim. Lk 2,41–50) ter reakcije ljudi nanj (Prim Mt 7,28–29; Jn 10,3), čas, v katerem je živel, in navade, s katerimi se je srečeval (prim. Mr 2,23–27; 7,3–4), dogodke, kjer je bil navzoč (prim. Jn 8,1–11; 2,1–12) in ljudi, ki jih je spoznal (prim. Lk 10,38–42, Jn 4,1–26).

Vse to nam govori o dimenziji Jezusa, ki ga evangelij želi prikazati: to nam je bližnje in razumljivo prvenstveno zato, ker je to

govor o enem človeku, ki je, enako kot mi, imel potrebe, probleme, občutke, prijatelje, družino; ki je vse svoje življenje nekaj *delal*, in ne samo govoril; ki se je normalno obnašal in živel, ne veliko drugače kot mi sami. Tukaj se vidi tudi

Božjo ljubezen: Bog ni hotel ostati nevidni Bog, ki ga Mojzes in mi ne smemo pogledati v obraz (prim. 2 Mz 3,6), ampak se je utelesil, prišel k nam, nam omogočil, da ga prepoznamo in se mu približamo. Evangelij želi prikazati Kristusov obraz kot obraz Boga-človeka, ki lahko človeka razume v vsem in z njim

sodeluje, ker je sam postal človek. On močno deluje v ljudeh, se jih veseli, jih opogumlja in vodi, ne zaradi lepote in veličine Jezusovih idej in misli, ampak zaradi veličine del in zgleda svojega človeškega življenja.

Po drugi strani pa evangelij ni nikakršen tipičen roman, niti ni Jezus Kristus tipičen tragični junak. V njem se nahaja tudi druga stran zgodbe: Jezus kot Bog. Razen Jezusa, ki nam ga prikazuje kot čistega in življenjsko realnega človeka, nam prinaša tudi tisto, kar Jezusa dela drugačnega od karizmatičnih voditeljev – njegovo božanstvo. **Zaradi tega je evangelij v dvojnem smislu vesela novica: novica o Kristusu kot človeku, ki nam je s svojim življenjem in besedo pokazal, kakšen je namen našega življenja in kako moramo živeti, in o Kristusu kot Bogu Sinu, ki nam je razodel Boga Očeta, nas odrešil s svojim odrešenijskim delom in ki je Očeta prosil, naj nam podari Svetega Duha.**

Evangelij nam to večplastno stvarnost razlaga preprosto, brez pretirane slovesnosti, z Jezusovimi besedami, ki so takšne,

da jih lahko razume vsak, ki »ima ušesa« (prim. Mr 4,9): to so njegove prilike. Zgodbe o nebeškem kraljestvu (prim. Mt 13,1–52), o dobrem Očetu (prim. Lk 15,11–32), o odnosu Očeta in Sina (prim. Jn 5,19–47), o poslednjih časih (prim. Mt 24; 25), o poslednji sodbi (prim. Mt 25,31–46), o moralnosti in ljubezni (prim. Mt 22,34–40; Jn 15,9–17), o Božji besedi (prim Lk 8,9–15), o zakonu (prim. Mt 5,17–19) ... Jezus pri tem ni bil tipičen zakonodajalec, filozof ali idejni vodja: ni imel zapisanega programa ali zakonov, ki jih je dajal, in tez, ki jih je branil. Njegov prvotni cilj ni bil ljudi učiti abstraktne modrosti, ampak konkretne ljubezni: njegov nauk se ni zapisoval, ampak so ga živeli in ustno predajali. Jezus je prav z ustnim pričevanjem in s konkretnimi deli pokazal, da evangelizacija – širjenje evangelija – ne pomeni filozofiranje, izkrivljanje besed in razlaganje zakonov, ampak nekaj popolnoma bolj enostavnega in konkretnega. Če imenujemo evangelij vesela novica, potem bi tudi evangelizacija morala biti širjenje veselja. Danes se je v mnogih skupnostih zataknilo, ker so to razumeli preveč dobesedno, ko takšno veselje igrajo in tako postaja vse drugo, le veselje ne. Jezus ni tako oznanjal evangelija: on se je tudi jezil (prim Mt 16,23) in se veselil ((prim Mr 10,16), se bal (prim Mt 26,37–38). V vsakem od teh trenutkov, ne glede na svoje razpoloženje, je od njega prihajalo veselo sporočilo. To pa zato, ker se ne oznanja samo s čustvi ali z razumom, samo z besedami ali samo z deli. Ne najboljši, ampak edini način, kako se lahko vesela novica oznanja, je, veseliti se z vsem svojim bitjem – živeti.

EVANGELJSKO ŽIVLJENJE PO VZORU SV. FRANČIŠKA

Citat »iz evangelija v življenje in iz življenja v evangelij« iz 7. člena našega Statuta je postal vodilna misel vseh v FRAMI, še posebej v času, ko drugim poskušajo pojasniti svoje poslanstvo. Za tem močnim izrazom pa zelo poredko stoji kvalitetno pojasnilo. Več ali manj to pomeni, da od časa do časa preberemo evangelij, ga včasih celo premišljujemo, spoštujemo, kar v njem piše, o tem včasih slišimo nekaj pametnega v pridigi. In »iz evangelija v življenje in iz življenja v evangelij« se spremeni v »iz peska v puščavi v obe smeri«, ker imamo evangelij za *knjigo*, ki nekaj priporoča samo velikim grešnikom ali velikim svetnikom, medtem ko mi »ostali« v njem redko lahko najdemo kaj novega in zanimivega, kot obliko življenja, ki je včasih mogoče bilo dosegljivo, danes pa je zastarelo in brezsmiselno, kot pravilo življenja, ki ima pomen samo v ekstremnih situacijah. Tukaj potem resnično ni povezave med evangelijem in življenjem, ker je življenje veliko več od ekstremnih situacij, mišljenj in poslušanja sporočil. Življenje po evangeliju pomeni življenje, ki v vsem sledi, **ustvarja in širi evangelij ne le včasih, ampak v vsakem trenutku.** To lahko zveni malo čudno, vendar je tako, kot je nekdo dobro rekel, **naše življenje je mogoče edini evangelij, ki ga bodo ljudje v življenju videli;** zato evangelizirati druge, jim prinašati veselo novico, pravzaprav pomeni evangelizirati samega sebe – živeti po evangeliju – poleg drugih, v vsem življenjskih situacijah.

Sv. Frančišek je želel biti z navadnim človekom, a ni želel navadno živeti. Ko so njegovi sodobniki poskušali svoje razlaganje evangelija prilagoditi vsakdanjemu življenju, je on svoje življenje prilagodil evangeliju.

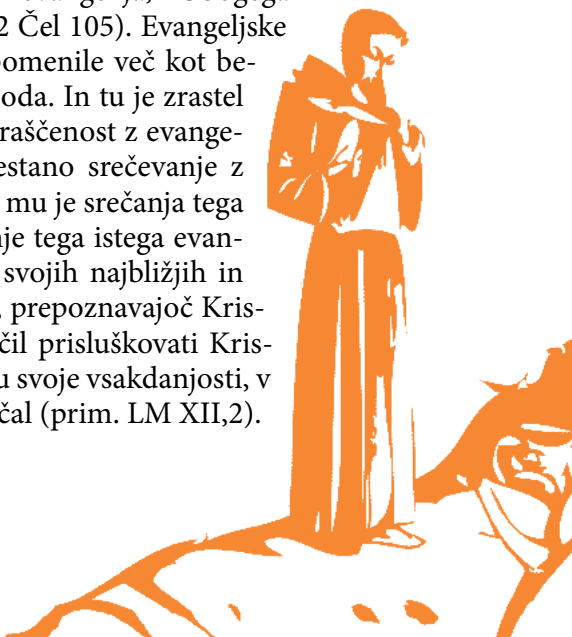

Tudi v bratstvu FRAME smo poklicani, da živimo evangelij po vzoru sv. Frančiška. Če bi nas danes nekdo vprašal, kje se to vidi, kaj bi mu rekli? Kdo od nas nekje pridiga, piše duhovne knjige, dela v zavetišču ali pri Rdečem križu ali gre v misijone? Kaj delamo mi, razen prepevanja in druženja, da je tako podobno Frančišku? Malo od tega. Pomeni, da mi ne služimo evangeliju? Ne. Služiti evangeliju pravzaprav pomeni »biti zvest v malem« (Mt 25,11). Po tem se je Frančišek razlikoval – hotel je biti s preprostim človekom, vendar ni hotel navadno živeti. Do evangelija je imel poseben odnos. Ko so njegovi sodobniki poskušali svoje razlaganje evangelija prilagoditi vsakdanjemu življenju, je on naredil obratno in svoje življenje prilagodil evangeliju, kar potrjujejo njegove besede: »To je tisto, kar želim, to, kar iščem, to želim izvrševati z vsem srcem« (1 Čel 22). V njegovem izvrševanju evangelija so vidne tri pomembne sestavine: 1. **Sv. Frančišek je pristopal k evangeliju kot k pravilu življenja.** Dobesedno, k služenju je želel usmeriti vse svoje življenje. Zanj evangelij ni bil nekaj poleg življenja, hobi ali nekaj, čemur bi poklanjal svoj prosti čas, ampak središče, temelj in povzetek vsega njegovega življenja (prim. LM III,8). Evangelij mu je bil pomembnejši in ljubši od česar koli, ne samo v materialnem smislu: za Frančiška je bil vedno povezan s služenjem, oznanjevanjem in izvrševanjem (prim. LM VII,4). Zato je tudi prvotno Nepotrjeno vodilo Reda v sebi združevalo samo citate iz evangelija; Frančišek je redovniškemu življenju tako hotel povrniti tisto izvirnost, ki so jo živeli še apostoli. Življenje Reda, od imena do pravil o postu, pa vse do odredb o misijonarjenju, je postavil strogo in temeljito zaradi čim večje bližine z Jezusovim življenjem (prim. LM VI,5). Ime »drugi Kristus« je dobil zato, ker je popolneje razumel, da se Kristusa lahko in mora posnemati v vsem in da pri tem obstaja nepogrešljiv vodič – evangelij.

2. **Sv. Frančišek je v evangeliju iskal odgovor.** Do svojega načina življenja ni prišel preko noči: dejansko je bilo potrebno veliko časa, da je svoje življenje v polnosti prilagodil Božji volji. Frančišek je razumel, da Boga ni potrebno čakati, ampak iti njemu naproti. Zaradi tega je k Bogu po evangeliju prihajal tudi v težavah in zmedenostih.

Najbolj poznan je dogodek o trikratnem odpiranju evangelija, zaradi katerega se je brat Bernard odločil, da se bo odrekel vsem zemeljskim dobrinam (prim. 2 Čel 15): Frančišek je vedel, da Bog lahko da najboljše nasvete in jih je iskal v njegovi Besedi. Poleg tega, da je nadaljeval svoje življenje urejati po evangeliju, je evangelij neprestano vnašal v svoje življenje: ko je le mogel, ga je bral in si ga je zapomnil (prim. 2 Čel 102), ga premišljeval in razumeval (prim. LM XI,1), ga razlagal (prim LM XII,12). Ob svoji smrti je poleg njegovih besed hotel poslušati Ps 142. Prim (LM XIV, 5) ...

Takšna Frančiškova drža pri prehajanju iz življenja v evangelij in obratno nas vodi do naslednje karakteristike Frančiškovega odnosa do evangelija, brez katere ne bi bilo njegovega služenja. **Frančišek je v evangeliju videl Osebo**, ne besed. Iz Frančiškovega doslednega življenja po evangelijskih svetih in iz bogatenja svojega življenja z evangelijem, je več to, da je Frančišek v evangeliju prepoznal prijatelja, sotrpčega in Gospoda Jezusa Kristusa. Njegovo poslušnost Božji besedi in čudenje nad tem je večplastno presegala njegova ljubezen do Boga. Ta ljubezen do Boga v evangeliju je Frančišku omogočala popolno zedinjenje z Bogom v molitvi (prim. LM XII,1). Prepoznal je najpomembnejši del evangelija, »Ubogega in ponižnega Kristusa« (2 Čel 105). Evangelijske besede so Frančišku pomenile več kot besede prijatelja in Gospoda. In tu je zrastle največji sad: njegova zračenost z evangelijem, ki je bilo neprestano srečevanje z eno Osebo, omogočila mu je srečanja tega istega Kristusa in branje tega istega evangelija iz besed in duš svojih najbližjih in bratov. Frančišek se je, prepoznavajoč Kristusa v evangeliju, naučil prisluškovati Kristusu v vsakem trenutku svoje vsakdanjosti, v vsaki osebi, ki jo je srečal (prim. LM XII,2).

V teh treh Frančiškovih značilnostih se razkriva Frančiškova karizma, naš način življenja in delovanja, ne glede na pripadnost prvemu, drugemu ali tretjemu redu. **Frančiškov duh in hoja za Kristusom v frančiškovskih skupnostih so lahko navzoči samo tako, da živimo po evangeliju, da živimo evangelij v svojem življenju in da v evangeliju in v življenju prepoznavamo Kristusa in z njim zaživimo.** To je življenje po evangeliju v polnem smislu besede, to je vzor življenja vsakega člana FRAME ali vsakega človeka: živeti po evangeliju tako, da se celotno naše življenje spremeni v evangelij. To je evangelizacija, širjenje veselja, oznanjevanje Božje besede in šele takšna evangelizacija spremeni stvari. Takšna evangelizacija je največja naloga vsakega člana FRAME. V svojem bistvu pa to ni nič posebnega. Slepimo se, če mislimo, da Bog od nas pričakuje izredna dejanja ali besede. Sposobnosti, ki jih mi imamo za velika dela, ni dal vsem. Vse pa je usposobil in poklical, da živijo evangelij. Kajti evangelij ne živi od besed in dejanj; on živi, če mu mi damo svoje življenje. Naša evangelizacija je tako lahko samo popolna ali nikakršna: oznanjamo lahko samo tisti evangelij, ki ga resnično živimo. Vendar je živeti evangelij, če se ga ne oznanja, povsem brez koristi, celo nemogoče. Kakor veselje raste edino takrat, ko se ga deli, tako tudi evangelij živi samo takrat, če ga z življenjem prinašamo drugim.

Evangelij ne živi od besed in dejavnosti;
živi, če mu damo svoje življenje.

Naša evangelizacija je tako lahko
samo popolna ali nikakršna:
oznanjamo lahko samo tisti evangelij,
ki ga resnično živimo.

DELO PO SKUPINAH

1. SKUPINA: VESELA TELEVIZIJA

Člani skupine morajo osmisлити in v skeču pokazati, kako bi moral izgledati evangelij na današnjem najbolj popularnem mediju – televiziji. Na temelju določenega teksta iz evangelija (sojenje Jezusu, Jezusovo vstajanje, vstajanje Lazarja in pomnožitev kruha) morajo narediti okvir, v katerem se bo to dogajalo (*talk show*, poročila, oddaja o življenju slavnih, oddaja o nenavadnih dogodkih). Določiti morajo, kdo bodo sogovorniki in gostje, kakšni bodo dialogi, poročila s terena, kdo bo voditelj, ali bo oddaja pozitivno ali kritično nastrojena, resna ali humoristična. Na refleksiji morajo izvesti skeč pred ostalimi člani bratstva.

2. SKUPINA – KUPITI EVANGELIJ

Člani skupine morajo izvesti reklamni plakat za novo izdajo evangelija. Odločiti se morajo, kakšna bo ta publikacija in na kakšen način jo lahko pridobijo. Na podlagi tega morajo likovno oblikovati plakat (Reklama lahko vsebuje informacije o tem, kako bo nova izdaja posebno opremljena, kaj so kritiki in bralci rekli o knjigi, zakaj je kupcu prav ta knjiga potrebna, kaj vsebuje, kakšna je cena, kako se uporablja, ali se z njo dobi tudi kakšno darilo, kje se lahko kupi, za kaj se lahko uporablja ... Spomniti se je treba televizijskih reklam za telefonsko trgovino). Na refleksiji morajo predstaviti in pojasniti svoj plakat ostalim članom bratstva.

3. SKUPINA – POJ SVOJ EVANGELIJ

Člani skupine morajo predelati eno poznano pesem. Napisati morajo nov tekst, ki bo na kratko razložil evangelij, opisati nek dogodek iz njega, apostole, kakšno Jezusovo prisposodbo ali tekst, kjer bodo naštetna imena novozaveznih knjig, likov in mest iz Jezusovega življenja. Na refleksiji morajo pred ostalim bratstvom zapeti pesem z novim tekstom.

4. SKUPINA – NOVO VODILO

Člani skupine morajo napisati »Vodilo FRAME«, tako kot je Frančišek napisal Vodilo – sestavljeno iz citatov iz Nove zaveze, a drugačnega od Frančiškovega. Napisati morajo, kako deluje FRAMA, od najbolj preprostih do najbolj zapletenih stvari. Vendar mora biti vsaki stavek Vodila povezan vsaj z enim citatom iz Nove zaveze: koliko bo Vodilo imelo stavkov, kakšna bo najpomembnejša zapoved, naj kaj vse se bo Vodilo sklicevalo, kakšne so kazni, če se ne spoštuje, kakšne so nagrade, če se spoštuje, kdo in zakaj vodi FRAMO in na kakšen način, kakšni morajo biti medčloveški odnosi, kako se rešuje nesoglasja, ali se lahko pravila menjajo, kdo pripravlja srečanja, kako potekajo, kakšne vsebine se obravnavajo, kakšne oblike pripadnosti FRAMI obstajajo ... Pravila se lahko napišejo na list ali na plakat. Na refleksiji jih je potrebno predstaviti in pojasniti ostalim članom bratstva.

MOLITVENI ZAKLJUČEK

Gospod, naš Bog, hvala ti za evangelij, ki si nam ga podaril. Podari nam, kot svetemu Frančišku, odprtost, da v njem prepoznamo tvoj glas; vztrajnost, da te v njem ponovno iščemo; ponižnost, da se po njem naučimo poslušati tebe; preprostost, da se veselimo, in pogum, da ga oznanjamo. Daj, da se nam njegove besede vtisnejo v srce, da nas vodijo v vsakem trenutku življenja in da se po nas že sedaj gradi nebeško kraljestvo na zemlji. Nauči nas, da te prepoznavamo drug v drugem in da nikoli ne odnehamo pri širjenju veselja. Ne dopusti, da svoje načrte postavljamo pred tvoje, ampak nam daj, da tako kot Frančišek vse svoje življenje prepustimo evangeliju. Daj nam, da se tako po evangeliju naše življenje nenehno prenavlja in da iz našega življenja bogato izvira evangelij. Amen.

LITERATURA

- Brown, R. E.: *Biblija – 101 pitanje in odgovor*, Miob naklada, Velika Gorica, 1999.
- Čelanski, Toma: *Život svetoga Franje*.
- Ćorlukić, Filip: *Isus, Mesija* (konsolidirano tematsko sinoptični prikaz kanonskih knjig evangelija), Nakladni zavod Matice hrvatske, Zagreb, 1996.
- Duda, Bonaventura: *Moj sveti Franjo*, Kršćanska sadašnjost, Zagreb, 1990.
- *Jeruzalemska Biblija*, Kršćanska sadašnjost, Zagreb, 2007.
- *Kompendij Katekizma Katoličke Crkve*, Verbum, Split, 2005.
- Marie, s. Rosena: *The Gospel Way of Life*, Faith Publishing, Company, Milford
- Meves, Christa: *Biblija nam odgovara u slikama*, U pravi trenutak, Đakovo, 2008.
- *Nositelji dara evanđelja*, Dokument Generalnega kapitlja manjših bratov, Assisi, Binkošti 2009.
- Sv. Bonaventura: *Životopis svetoga Franje*
- Warren, Rick: *Svrhovit život*, STEPress, Zagreb, 2004.

FRANČIŠKOVA MLADINA

KAJ JE FRANČIŠKOVA MLADINA

Tema za čas spoznavanja z bratstvom

CILJI

37

MOLITVENI ZAČETEK

37

UVOD V TEMO

38

RAZVOJ TEME

38

DELO PO SKUPINAH

44

MOLITVENI ZAKLJUČEK

44

LITERATURA

45

CILJI

- Spoznati sv. Frančiška
- Spoznati specifike in lastnosti FRAME
- Spoznati načine delovanja FRAME
- Na splošno spoznati Frančiškovo družino

MOLITVENI ZAČETEK

Bog, potrebni so nam drugi,
da bedijo, če mi zaspimo,
da verujejo, če mi zdvomimo,
da molijo, če mi onemimo.
Potrebni so nam drugi,
ki gredo z nami,
ki se bodo z nami veselili in žalostili,
ki se ne bodo utrudili in klonili,
na katere se lahko zanesemo
in jih bomo otovorili s svojimi skrbmi in slabostjo.

Potrebni so nam drugi,
ki bodo z nami stali pred teboj,
ki te bodo molili in spraševali,
ki se ti bodo zahvaljevali
in se dali na razpolago tebi.

Severin Schneider

UVOD V TEMO

Kandidate se vpraša: Kaj zanje pomeni FRAMA? Kako se počuti-
jo v skupnosti? Ali mislijo, da bi bil Frančišek zadovoljen z nami, ki
mu sledimo in čemu bi morali posvečati več pozornosti, da bi rasli v
Frančiškovi karizmi? Kaj jim je pri sv. Frančišku najbolj všeč?

RAZVOJ TEME

**FRAMA je bratstvo mladih, ki pripada veliki Frančiškovi dru-
žini in to kot sestavni del Frančiškovega svetnega reda.** Da bi ra-
zumeli in dojeli bogastvo Frančiškove družine, moramo vedeti, da je
sv. Frančišek ustanovil tri Redove: Red manjših bratov, Drugi red –
sestre klarise in Frančiškov svetni red (OFS), katerega sestavni del je
tudi FRAMA. Frančiškov redovi so danes razširjeni po celem svetu.

Prvi Frančiškov red danes sestavljajo:

- Frančiškani (OFM)
- Minoriti (OFMConv)
- Kapucini (OFMCap)

Drugi Frančiškov red, sestre **klarise**, ki sestavljajo Red sv. Klare
(OSC), so se v zgodovini imenovalle revne gospe ali sestre iz sv. Da-
mijana. Ustanovila ga je sv. Klara, leta 1212. To je kontemplativni
red, ki ga zaznamuje življenje v neodvisnih samostanih stroge kla-
vzure, osredotočene v kontemplativnem poklicu. V Sloveniji so kla-
rise v Nazarjah, Dolnicah pri Ljubljani in v Turnišču v Prekmurju.

V svetu obstajajo tudi sestre klarise kapucinke, ki so nastale v 16.
stoletju. Danes je na svetu okrog 30 različnih sester klaris. Večina jih
živi po Vodilu sv. Klare iz leta 1253, nekatere pa še po Vodilu papeža
Urbana IV. Iz leta 1263.

Frančiškov tretji red se deli na samostanskega in svetnega.

Svetni tretji red sestavlja **Frančiškov svetni red (OFS) s Fran-
čiškovo mladino (FRAMO)**. Tej pripadajo tudi Frančiškovi otroci.

IDENTITETA FRAME

Frančiškovo mladino sestavljajo mladi, ki se po Svetem Duhu čutijo poklicane, da bi živeli evangelij in krščansko živeli v bratstvu, po vzoru sv. Frančiška Asiškega, znotraj Frančiškovega svetnega reda.

FRAMA je pot poklica, ki predpostavlja začetni klic za življenje v bratstvu in se razvija h končnemu klicu – prepoznavanju življenjske odločitve. FRAMA je hoja k spoznavanju lastnega poklica in življenjskega poslanstva. Sestavljajo jo mladi, kar pomeni, da gre za začasno življenjsko obdobje.

Mladi v FRAMI poglobljajo lastno poklicanost v luči dediščine sv. Frančiška z postopnim oblikovanjem. Temeljna točka na celi poti je prepoznavanje poklicanosti in rast v skupnosti v bratstvu.

Navadno se pot poklicanosti deli na naslednja obdobja:

- Obdobje spoznavanja z bratstvom
- Obdobje priprave na obljube
- Obdobje obljube

Začetno oblikovanje ali obdobje spoznavanja z bratstvom je čas iskanja, spoznavanja, približevanja, sprejemanja Frančiškove karizme in konkretnega bratstva. Konča s sklepom, da se preide k oblikovanju za zaobljube v FRAMI. Trajanje tega obdobja je odvisno od osebne situacije vsakega posameznega kandidata in od krajevnega bratstva FRAME.

Obdobje priprave na oblube v FRAMI je čas oblikovanja in celostnega vključevanja kandidata v življenje bratstva. Na koncu tega obdobja kandidat osebno potrdi svojo odločitev pred Bogom v navzočnosti bratov in sester. To je za mladega človeka priložnost, da spozna in živi evangelij po vzoru sv. Frančiška v bratstvu, ki mu pripada.

Obdobje poglobljanja lastne poklicanosti je čas, ko mlad človek sprejema in pogloblja tiste vrednote, ki so del duhovnosti Frančiškovega svetnega reda in FRAME ter njihovega poslanstva v Cerkvi in družbi. Zaključuje se, ko mlad človek dokončno sprejme tak način življenja. To bi pomenilo, da odkrivamo svojo poklicanost kot kristjani. Prvenstveno pa gre za odkrivanje Božjega klica za nas kot osebo. Pri vsem tem mora mladim pomagati krajevno bratstvo, da razločujejo in razjasnijo svojo poklicanost, ki odgovarja njihovim sposobnostim in željam.

ORGANIZACIJA FRANČIŠKOVE MLADINE

Krajevno bratstvo

FRAMA je sestavljena tako, da je temelj vsakega delovanja in življenja krajevnega bratstva. V krajevnem bratstvu se živi versko življenje, kjer mladi odraščajo in delijo skupne situacije, ki jih prinaša življenje. Navzočnost na krajevnih srečanjih je za vsakega člana ena najpomembnejših stvari. Pomembno je, da so na tedenskih srečanjih trenutki molitve in oblikovanja ter konkretno delovanje in družabnost.

Pokrajinsko bratstvo

Pokrajinsko bratstvo je skupnost vseh bratstev FRAME na določenem področju. Animira ga pokrajinski svet in predsednik. Ti so dolžni spodbujati in usklajevati življenje krajevnih bratstev.

Narodno bratstvo

Narodno bratstvo je skupnost vseh bratstev FRAME na področju Hrvaške. Trenutno naše narodno bratstvo šteje okrog sedemdeset bratstev.

KAJ DELA FRAMA?

Glavna značilnost FRAME je redno tedensko srečanje bratov in sester v krajevnih bratstvih. Člani FRAME se lahko seveda srečujejo tudi pogosteje, pri svetih mašah, pri skupnih molitvah. Pogosto so dobri prijatelji in se družijo tudi izven rednih srečanj. Tudi na ta poseben način oznanjajo svojo pripadnost Kristusu tam, kjer živijo in delujejo.

FRAMA je poklicana, da priča svojo poklicanosti v družbi, v kateri se nahaja. V našem narodnem bratstvu so hvalevredni primeri skrbi za brezdomce, umirajoče, revne, za zaščito narave ... Veliko je področij delovanja, kjer vsak član lahko prepozna svoje mesto. Kot mlad človek lahko skrbi za potrebne, zapuščene, starejše, otroke, bodisi kot glasbenik, molivec ali odličen igralec.

Člani FRAME imajo za izmenjavanje svojih izkušenj območna in narodna srečanja. To so še posebej pomembni trenutki za življenje vsakega člana. Eno največjih bogastev in specifičnost FRAME je hoja FRAME, letno romanje FRAME, ki se končuje z obiskom Assisija.

Bratstva FRAME v sodelovanju s Frančiškovim svetnim redom in duhovnim asistentom animirajo tudi Frančiškove otroke. Na teh srečanjih otroci do 15 let starosti (predšolski in osnovnošolski otroci) spoznavajo Jezusovo in tudi Frančiškovo Življenje, življenje sv. Klare in sv. Elizabete. Nekateri od njih se potem odločijo za FRAMO.

RAZLIKA MED BRATSTVOM IN PRIJATELJSTVOM

Med ljudmi pri FRAMI lahko imamo veliko prijateljev, vendar je vsak, ki je tam, naš brat in sestra v Jezusu Kristusu. Zaradi tega, kakor molimo v molitvi Oče naš, je tvoj brat tudi tisti, ki ti mogoče ne odgovarja, ki ni tvoj prijatelj. FRAMO je potrebno razumeti kot bratstvo. Potrebno je prepoznati dodatno dimenzijo bratstva v od-

nosu do prijateljstva. Človeka ne moremo poznati, če ga srečamo prvič nekje na ulici. Če pa vemo, da je član FRAME, pa o njem avtomatsko vemo zelo veliko, mogoče tisto najpomembnejše, kar moramo o nekom vedeti. Z njim se čutimo povezani. **Glavna kvaliteta odnosa v FRAMI je v tem, da nam je brat ali sestra darovan/a od Boga; mi jih ne izbiramo, ampak so tukaj preprosto za nas.** Prijatelje pa si izbiramo po lastni presoji.

Včasih se dogaja, da nam posamezni člani bratstva niso po volji in najraje z njimi v mladosti ne bi delili svoje življenjske poti. Bog pa ve, zakaj nam jih je daroval. Imeti moramo zaupanje v Njega in sprejeti vsakega brata in sestro. Pogosto se pokaže, da je vsak brat veliko bogastvo na naši mladi življenjski poti.

OBLJUBE V FRAMI KOT PRILOŽNOST ZA GLOBLJO IZGRADNJO LASTNEGA KRŠČANSKEGA ŽIVLJENJA

Vsaka oseba se v času svojega oblikovanja trudi, da bi razločevala svoj poklic v FRAMI in da bi osvojila krščanske in frančiškove vrednote. FRAMA je pot poklica in ne bo vsak čutil potrebe, da naredi obljube. Priprava na obljube vsebuje spoznavanje s krščanskimi vrednotami in spoznavanje s Frančiškovo karizmo. Člani z obljubo obnavljajo krstne obljube in obljubijo evangelijski način življenja. Takšno življenje se udejanja tako, da se trudimo živeti po vrednotah, ki jih je živel Frančišek, in to v okolju, v katerem živimo in delujemo.

Frama je poklicana,
da pričuje in deluje v Cerkvi
in družbi.
Frama je kraj odraščanja
in vzgoje mladih
v zrele kristjane.

DELO PO SKUPINAH

Razdelite se v skupine in razmislite o skupnem projektu, ki bi ga kot bratstvo naredili v svoje kraju (npr. obisk starejših in oslabelih članov OFS-a, obisk različnih domov, ekološke akcije, zbiranje hrane in razdelitev potrebnim, obisk neke osebe, izdelovanje in prodaja nabožnih predmetov, pomoč tistim, ki so v potrebi, obisk bolnikov v bolnici, če obstaja možnost ...)

MOLITVENI ZAKLJUČEK

MOLITEV FRANČIŠKOVE MLADINE

Gospod Jezus Kristus,
ti si luč in radost našega življenja.
Prosimo te, podari nam svojega duha uboštva,
da nas obvaruje vsega zla.
Daj nam duha ponižnosti in preprostosti,
da ne bomo služili sebi.
Daj, da bomo prav razumevali križ,
da bomo mogli ljubiti Tebe in po Tebi
vse drugo – ljudi in stvari.
Poleg tega nam daj, Gospod,
čisto srce in telo,
da bomo mogli povsod širiti veselje,
da se bomo vedno zavzemali za dobro
in se upirali zlu,
da bomo v vsakem bratu videli Tebe
in mu pomagali,
da bomo vsak dan delali dobra dela
in Ti bomo vedno bliže.

Poglej, Gospod, v naša srca,
ki so pripravljena odgovoriti
na vsako povabilo k dobremu.

Daj nam radost,
da bomo veseli oznanjevalci Tvojega kraljestva.

To Te prosimo, Gospod,
po Tvoji in naši materi Devici Mariji
in po našem Serafinskem očetu,
ki smo si ga izbrali za vodnika na naši poti.
Amen.

LITERATURA

- *Statut Hrvatskega nacionalnega bratstva Franjevačke mladeži*; Bibliteka Brat Franjo – Dokumenti 46, Zagreb, 2007.
- *Franjevačka mladež – FRAMA: Put franjevačkoga poziva*; Biblioteka Brat Franjo – Dokumenti 39, Zagreb, 2005.
- *Program formacije u Franjevačkoj mladeži – FRAMI, u: Franjevačka mladež – FRAMA: Put franjevačkoga poziva*; Biblioteka Brat Franjo – Dokumenti 39, Zagreb, 2005.

ISKANJE IN SPREOBURNJENJE

Tema za čas priprave na obljube

CILJI

49

MOLITVENI ZAČETEK

49

UVOD V TEMO

50

RAZVOJ TEME

53

DELO PO SKUPINAH

58

MOLITVENI ZAKLJUČEK

58

LITERATURA

59

CILJI

- Odkrivanje lastne poklicanosti in uresničitve
- Zavedanje pomembnosti notranje spremembe (spreobrnjenja), ki jo je potrebno vsakodnevno ustvarjati

MOLITVENI ZAČETEK

PRIČEVANJE SVEČE

Prižgali ste me in gledate mojo svetlobo. Veselite se jasnosti in topline, ki vam jo darujem. Vselim se, da smem za vas goreti. Če ne bi bilo tako, bi mogoče ležala nekje v stari škatli, brez vsake koristi. Smisel dobivam šele s tem, da gorim. Vendar dobro vem: čim dlje gorim, tem krajša postajam in bližam se svojemu koncu.

• Zgorela je!« - boste rekli, in to, kar je od mene ostalo, boste vrgli stran. Vem, zame vedno obstajata dve možnosti: ali ostajam nedotaknjena v škatli, pozabljena v temi, ali pa gorim in postajam vse krajša, dajem vse, kar imam. V korist svetlobe in toplote grem proti koncu. Vendar mislim, da je lepše in pametnejše, če lahko nekaj dam od sebe, kot pa da bi ostala hladna in ležala v temni škatli ...

• Glejte, isto je z vami ljudmi: ali pobegnete in ostanete zase in je vse hladno in prazno ali pa se približate ljudem in jim darujete svojo toplino in ljubezen. In šele takrat dobiva vaše življenje smisel in je izpolnjeno. Vendar vedite, da morate za to dati nekaj samega sebe, nekaj svojega veselja, svoje srčnosti, svojega smeha, mogoče tudi nekaj svoje žalosti. In

ni potrebno s strahom razmišljati o tem, kako boste ohranili samega sebe. Mislim, da tisti, ki druge razveseljuje, postane še bolj vesel. Samo tisti, ki je svetloba za druge, bo sam prejemal svetlobo. Čim bolj gorite za druge, tem bolj svetlo bo vam samim. Mislim, da so mnogi zato čemerni in nerazpoloženi, ker jih je strah biti tukaj za druge, da bi jim prinašali svetlobo. Tožijo in nenehno govorijo, kako so težki časi. Niso pa še doumeli: to je edina svetilka, ki gori in je več vredna, kot vsa tema sveta. Dopustite torej, da vas jaz, majhna in drobna sveča, malo opogumim.

A. L. Balling

UVOD V TEMO

Kot uvod nam lahko najbolje koristi primer sv. Frančiška, saj je FRAMA poklicana, da sledi Jezusu Kristusu prav tako, kot je živel Ubožec iz Assisija. Frančišek ni bil najbolj poznan kot graditelj miru ali predhodnik modernim ekologom, ampak predvsem kot človek, ki se je radikalno odločil za Kristusa in človeka. Človek, ki je dopustil Svetemu Duhu, da v temelju spremeni njegovo življenje, da ga izpolni s smislom in lepoto. Frančišek privlači ljudi različnih svetovnih nazorov, navdihuje mnoge, da še danes po njegovem vzoru gredo po stopinjah Jezusa Kristusa, da se radikalno odločijo zanj in dajo smisel svojemu življenju.

Spominjajoč se svoje mladosti in spreobrnjenja, Frančišek v svoji Oporoki, ki jo je napisal nekaj mesecev pred smrtjo, pravi: »Ko sem

Frančiškovo spreobrnjenje se odraža v tem, da se je **radikalno** odločil za Kristusa in za človeka.

bil še v grehih ...« Samega sebe je imel za grešnika. *Legenda treh tovarišev* opisuje mladega Frančiška, ki je bil v vsem podoben današnjim bogatim mladim ljudem. Ti se po malem dolgočasijo, ko trošijo denar svojih staršev in ko iščejo vedno novo vrsto zabave.

V čem je bilo to grešno Frančiškovo življenje? Neki poznan preučevalec pravi: preprosto v tem, da je živel, kot da Bog nikoli ne bi obstajal. Frančišek ni bil ateist ali nekaj podobnega; bil je katoliško vzgojen, redno je hodil v cerkev. To pa ni vplivalo na njegovo življenje, na njegove vrednote, načrte in želje.

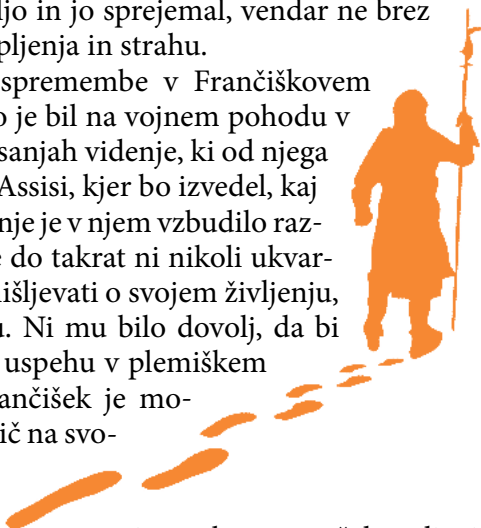
In takšen brezbrizen in površen mladenič, kot je bil Frančišek, se prej in kasneje v življenju srečuje s skrivnostjo smrti, trpljenja in bolečine. Včasih tudi sami radi predstavljamo Frančiškovo spreobrnjenje kot nekakšen čudežen dogodek, ki je naenkrat spremenil Frančiška iz zapravljivega mladeniča v svetnika. Mogoče nas to malo opravičuje in osvobaja od napora spreobrnjenja, h kateremu smo mi poklicani.

V Frančiškovem spreobrnjenju vidimo Božjo milost. To pa se ni zgodilo v enem trenutku. *Legenda treh tovarišev* govori o nekaj različnih dogodkih, v katerih je Frančišek postopno prepoznaval Božjo voljo in jo sprejemal, vendar ne brez velikega notranjega trpljenja in strahu.

Prvi znaki velike spremembe v Frančiškovem življenju se opazijo, ko je bil na vojnem pohodu v Spoletu, kjer je imel v sanjah videnje, ki od njega zahteva, naj se vrne v Assisi, kjer bo izvedel, kaj mora narediti. To videnje je v njem vzbudilo razmišljanje, s katerim se do takrat ni nikoli ukvarjal. Prvič je začel premišljevali o svojem življenju, o vrednotah, o smislu. Ni mu bilo dovolj, da bi delal načrte o slavi in uspehu v plemiškem

stanu. Frančišek je mogoče prvič na svo-

jem obrazu srečal trpljenje, ves nesmisel vojskovanja za prazno slavo. In to ga je pripeljalo do razmišljanja o lastnem površnem življenju.

Frančišek ni več isti. V njem se še ni prelomilo. Vendar se je nekaj pomembno spremenilo. Že tukaj, v Spoletu, se je Frančišek odločil za Kristusa.

Čuti vedno večjo potrebo, da svoje življenje v polnosti uskladi z evangelijem, s posebnim poudarkom: solidarnost do ubogih. Bog zahteva od njega, da radikalno spremeni svoj način vrednotenja. Vse tisto, kar je prej imel za vredno in po čimer je hrepenel (ugled, bogastvo, plemiška čast), je sedaj potrebno zapustiti in šele takrat bo razumel, po čem je potrebno hrepeneti. Priložnost je prišla kmalu: pri svojem tavanju po poljih okrog Assisija je Frančišek slučajno srečal gobavca. Tisto, česar se je vedno bal in izogibal, naredi sedaj: razjahal je konja in poljubil gobavcu roko in mu dal denar. Celo pustil je, da ga je gobavec v znak zahvale poljubil. Legenda pripoveduje, kako je bil Frančišek presrečen, ker je izbojeval to zmago nad samim seboj in kako je nadaljeval z obiskovanjem gobavcev.

Po tem je Frančišek posebno močno doživljal izkustvo srečanja z Gospodom v molitvi pred križem v cerkvi sv. Damijana. Sam Kristus mu je govoril in ga poklical, da popravi njegovo hišo, ki se

V Kristusovem križu
Frančišek uspe najti
edini pravi odgovor
na vprašanje smisla
človeškega trpljenja.

podira. Tukaj vidimo, kako proces spreobrnjenja, ki se je začel z izkušnjo človeškega trpljenja – privede do vrhunca v usodi gobavca – sedaj Frančiška pripelje do razpetega Kristusa. Tako je njegovo iskanje našlo svoj odgovor v razpetem Kristusu: v Kristusovem križu Frančišek uspe najti edini pravi odgovor na vprašanje smisla človeškega trpljenja.

Po tem izkustvu je Frančišek šel v javnost s svojim novim življenjem, ki ga ni mogel skriti. Iz trgovine svojega očeta je jemal dragocene tkanine in vse to prodajal. Oče

ga je tožil škofu in škof ga je pozval, da očetu vrne denar in da odslej zaupa v Božjo previdnost. Ko je to naredil, je Frančišek zavestno prekinil z dotedanjim svetom, zapustil je gotovost družine in izbral, da bo na strani obrobnihih v družbi, tistih, ki niso mogli pričakovati nikakršne zaščite in gotovosti. Frančišek se je javno odločil, da bo šel za Kristusom in to popolnoma gol, kar je znamenje najbolj radikalne hoje za Kristusom.

Resnično spreobrnjenje v pravem pomenu te besede je: popolna zamenjava sistema vrednot. Ne smemo pozabiti, da se je Frančišek že od začetka zavedal, da njegova svobodna odločitev za Kristusa, ki nujno vključuje zapustitev vsega tistega, kar je v njegovih očeh imelo le nekakšno vrednost, ima veliko vrednost v Božjih očeh in očeh ljudi.

RAZVOJ TEME

Cilj: Ustvarjanje razpoloženja pri članih FRAME, ki bi moralo odmevati skozi celotno srečanje

Čas: približno 5 minut

Preberite navedene trditve naglas ali pa napisane razdelite vsakemu od sodelujočih. Naj oni, pisno ali ustno, dokončajo začetne trditve:

- Moje življenje bi bilo polno smisla, ko bi ...
- Največja vrednota mojega življenja je v ...
- Želel bi, da moje življenje (ne) bo kot ...
- Če bi se ponovno rodil, bi ...

Iz sporočila sv. papeža Janeza Pavla II. hrvaški katoliški mladini na srečanju v Splitu, leta 1996:

»Gospod, h komu gremo? Besede večnega življenja imaš« (Jn 6,68). To je odgovor, ki ga je apostol Peter dal Jezusu in ki ga Cerkev skupaj z njim ponavlja skozi stoletja.

Dragi mladi. Odgovor apostola Petra in vse Cerkve »mora v vsakem posamezniku od vas bivati vse bolj zavestno, do te mere, da postanete njegovi glasniki med svojimi vrstniki, ki so daleč o vere in iščejo življenje in zato Boga, čeprav tega mogoče niti ne vedo. Prav zaradi tega gre za odgovornost življenja, ki ga ne moramo živeti samo sami. Nadaljevati moramo, da ga bodo deležni tudi drugi, vedno moramo biti pripravljeni pojasniti upanje, ki je v nas.

Vam, mladi, pripada prihodnost sveta in Cerkve. *Kristus čaka mlade* prav tako, kot je čakal mladeniča, ki ga je vprašal: »Kaj naj dobrega storim, da prejmem večno življenje?« (Mt 19,16). Gospodov odgovor: »Če pa hočeš priti v življenje, se *drži zapovedi*.« (Mt 19,17) se dotika vsakega izmed vas. Če boste sprejeli zapovedi Jezusa Kristusa in zvesto hodili za njim, boste izkusili veselje, ki je lastno tistim, ki dopustijo, da jih objame Božja ljubezen in ki postanejo njene zveste in nesebične priče.

Dobro izkoristite obdobje svoje mladosti, ki je posebej dragoceno za človeka, pomembno za njegovo človeško in duhovno rast. Potrebno je drzno reči »Ne!« varljivim idejam in lažnim učiteljem. »Ne!« hedonizmu, materializmu, potrošništvu, uporabi drog in drugih opojnih sredstev, pohlepnemu hrepenenju za denarjem in častihlepju. Vendar drzno recite »Da!« življenju, družini, pokončnemu delu za vse prave vrednote in nesebičnemu služenju, žrtvi, ki gre za promocijo dobrega posameznika in družbe. Recite »Da!« Kristusu, ki je pot, resnica in življenje (prim. Jn 14,6). *Kristus vas ne bo nikoli pustil na cedilu*. On je pravi prijatelj mladih.«

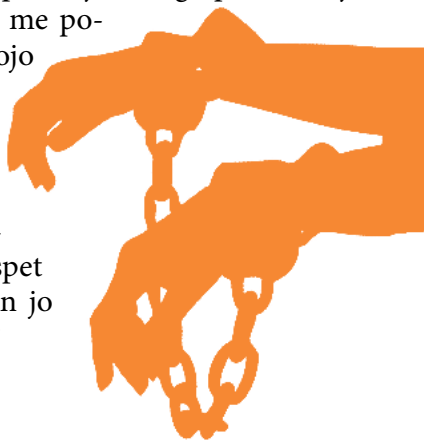

ISKANJE

Lažje je iskati kompromis kot pa živeti po svojem prepričanju. To se pogosto in zelo vidi v iskanju Boga in v izkustvu krščanskega življenja. Prihajaš iz nekega okolja, enotnega obnašanja in vstopaš v svet, kjer se življenje po veri slabo ceni ali pa se v kakšnih primerih celo zavrača ali pa se nanj gleda prezirljivo.

Negotovost in krize, ki vedno spremljajo rast, lahko privedejo do tega, da začneš sumiti v svoje preteklo versko izkustvo in mogoče celo zapustiš preverjeno obnašanje, o katerem se prej nisi spraševal. Zakaj si včasih bil zelo srečen, poln navdušenja; doživel si nekaj tako lepega, da si ves vesel, ker si dobil, česar nisi zaslužil in še manj pričakoval, ker te spremlja ljubezen, ki je bila pred teboj in ki se ti povsem brezplačno daruje? Nasprotno pa včasih doživiš neuspeh ali zbolíš; nekatera stanja kot da ti odvzamejo vsako voljo za življenje: fizične in psihične stvari, ki omejujejo domete tvojih načrtov, trpljenje zaradi ločene družine, ki te je zapustila, jasen občutek, da nikomur ne pripadaš, trpljenje zaradi zla, ki se zdi, da je močnejše od dobrega. Vprašanja postajajo vse težja in globlja, pojavljajo se dvomi in iščejo se odgovori. Kaj je smisel življenja, smrti, ljubezni, trpljenja? Ali sem sad naključja in me je nekdo želel in ljubil? Ali koristi verovati? Ali je vprašanje o Bogu precej nepomembno in nesmiselno, kot me poskuša prepričati neki prijatelj s svojo šalo ali nekdo od odraslih s svojim dokazovanjem?

Ali ni mogoče svet naše vere ostal na stopnji otroške dobe in ni vedel ali mogel rasti v ritmu našega življenja? Ali se potem ne bi spet splačalo potrpežljivo iskati vere in jo povezati z svojo novo stvarnostjo?

Naše življenje je pot k resnici. Le takrat, ko se soočimo z resnico in njenimi zahtevami, postane naše življenje pristno, se upre površnosti in se ne izgublja v množici. Smisel življenja je v resnici in samo v njej se lahko osmisli program, ki bi bil vreden. A resnica je Jezus, Gospodar našega življenja. Naša najbolj resna vprašanja in naša potreba po resnici lahko v srečanju z Jezusom najdejo odgovor in nepričakovano pomiritev.

»S pomočjo in pod vodstvom svojih škofov in drugih pastirjev naredite evangelij kot osnovno merilo vašega življenja. Tako boste na tak način lahko ustvarjali svoje mlade načrte: gradili boste dostojno prihodnost človeka. Čeprav je to zahtevno, je to edina pot, ki vodi k pravi sreči in po kateri iz globine svojega srca hrepeni vsako človeško bitje.«

SPREOBRNENJE

Z iskanjem resnice prihajamo do prave podobe o Bogu in o samem sebi. Če je ta pot resnična, nas nesporno vodi k spreobrnjenju, spremembi celega življenja, delovanja, mišljenja, čutenja, domišljije. Spreobrniti se pomeni, da vse svoje življenje usmerimo proti Jezusu Kristusu, da se ne odrečemo samo grehu, ampak bogovom, ki se jim klanjamo.

Spreobrnjenje – to je gotovost, da se življenje lahko reši samo tako, da se ga izgubi. To pa pomeni, da se izgubi vse tisto, kar je privid življenja. Človek se krčevito oklepa vsake malenkosti tukaj na zemlji, kot da je od tega odvisno njegovo življenje. Brez odrekanja ni spreobrnjenja. Kdor se ne zna odreči, je suženj.

Pri spreobrnjenju razlikujemo dve stopnji: prva je radikalna opredelitev za Boga, druga pa je neprestano, doživljenjsko usmerjanje posameznih etap življenja k Bogu – menjave mentalitete, vladanja, sprememba srca.

Spreobrnjenje ima dva vidika: odvrčanje od greha in zasuk k Bogu. Spreobrnjenje od greha je večplastno. Najprej je potrebno opustiti velike, težke grehe. Potrebno je zapustiti grešna dejanja, odreči se Zlega. Osvoboditi se sodb proti Bogu in ljudem. Razumeti, da bog ne more delati in niti želei zla. Oprostiti, se spraviti, ne upirati se zlu z zlom, ljubiti svoje sovražnike – vse to ustvarja možnost novih odnosov med ljudmi.

Potrebno je začeti brati Sveto pismo in narediti, da nam bo ta knjiga prva in najbolj pomembna v življenju. To hkrati pomeni, da mora biti molitev, pogovor z Bogom, pomembnejša od pogovora z ljudmi in s samim seboj. Potrebno se je postaviti na stran sprave, odpuščanja, ljubezni in dobrote. To je osnovna drža spreobrnjenega kristjana. Katoliško spreobrnjenje ni v tem, da na druge kričimo, naj se spreobrnejo, ampak da se mi spreobrnemo. In nikoli ne misli, da si se spreobrnili, ampak vedno misliti, da se moraš še spreobrniti: tako boš na pravi poti. Samo tisti, ki išče Jezusa, ga bo našel. Tisti, ki mislijo, da so ga našli, ga ne morejo nikoli najti. Spreobrnjenje kot nekakšno stanje ne obstaja; ostaja stalna aktivnost hoje k srečanju z Bogom. Potrebno je videti, kaj je tukaj na zemlji najpomembnejše. Vse, kar narediš dobrega – to te čaka, to ne propade, to je pred teboj, čaka te v nebesih. Vsak greh, zlo, sebičnost – to je izguba, to uničuje tvojo stezo do življenja. Spreobrnjenje je nenehni prehod iz mlačnosti k gorečnosti, to je stalno čiščenje, menjavanje.

Po čem se prepozna spreobrnjeni kristjan? Po tem, ker še vedno hrepeni bo boljšem.

Spreobrniti se najprej pomeni, dopustiti, da v življenju Bog res postane Bog, da je na prvem mestu, da nihče ne bo pomembnejši. Potem pa vse druge stvari dobijo svoje mesto.

DELO PO SKUPINAH

- Katera so najbolj zahtevna vprašanja, ki se ti porajajo in na katera želiš dobiti jasen odgovor?
- Kako in v katerih dogodkih vidiš skrito Božjo navzočnost?
- Katere predsodke do Boga in ljudi preprečuje popolno spreobrnjenje?
- Ali ljudje pri tebi opazijo znake spreobrnjenja? Katere?
- Ali doživljaš bratstvo FRAME kot svojo družino, kjer se čutiš sprejetega in se lahko odpreš drugim?

MOLITVENI ZAKLJUČEK

Gospod, Jezus Kristus, pred tebe prihajam takšen, kot sem.
Žal mi je mojih grehov; prosim te, odpusti mi.

Gospod, Jezus, popolnoma se ti predajam,
usmiljeni in milostljivi Bog, verujem in upam vate.

Sedaj in za vedno te kličem v svoje življenje,
ki si mi ga dal kot največji dar,
da ti lahko za vedno služim.

Jezus, sprejemam te kot svojega Gospoda
Boga in Odrešenika.

Ozdravi me.

Napravi me takšnega,
da bom služil samo tebi.

LITERATURA

- *Franjevačka mladež – FRAMA: Put franjevačkoga poziva*; Biblioteka Brat Franjo – Dokumenti 39, Zagreb, 2005.
- Pejić, Marinko: *Prema Legendi trojice drugova*, poglavlje: *Bitni momenti u obraćenju sv. Franje*
- Kateheza mladih *Ja izabrah vas* – materijali za odgoj mladih u vjeri; Alfa, Zagreb, 2000.

CILJI

63

MOLITVENI ZAČETEK

64

UVOD V TEMO

65

RAZVOJ TEME

66

DELO PO SKUPINAH

76

MOLITVENI ZAKLJUČEK

77

LITERATURA

78

ŽIVI KAMNI CERKVE

Tema za čas priprave na obljube

CILJI

- Premišljevat i o Frančiškovem klicu na temelju dogodkov, ki so se zgodili v cerkvi sv. Damijana in Frančiškove molitve pred križem
- Spregovoriti o Frančiškovi in naši zvestobi Cerkvi
- Poudariti pomen osebne in skupne molitve

MOLITVENI ZAČETEK

Sveti papež Janez Pavel II. je leta 1978 na romanju v Assisiju, na grobu sv. Frančiška, molil takole:

Sv. Frančišek!
Ti si približal Kristusa svojemu času.
Pomagaj mi približati Kristusa mojemu času,
temu času, ki je tako težak in kritičen.
Ta čas z največjo tesnobo pričakuje Kristusa,
čeprav mnogi ljudje našega časa zanj ne marajo slišati.
Pomagaj nam, sveti Frančišek Asiški,
da približamo Kristusa
Cerkvi in sedanjemu času!
Ti si v svojem srcu nosil
vse priložnosti in težave svojih sodobnikov.
Pomagaj nam, da bo srce vedno
blizu Odrešenikovemu Srcu
in da sprejmemo težave ljudi našega časa:
da sprejmemo težke socialne,
ekonomske in politične probleme,
probleme sodobne kulture in civilizacije,
vsa trpljenja sodobnega človeka -
njegove sume, njegova zanikanja,
njegova tavanja, njegove napetosti,
njegove komplekse, njegove nemire.
Pomagaj nam, da bomo vse to znali prevesti
v enostaven in ploden jezik evangelija.
Pomagaj nam, da bomo vse reševali
po evangelijskem ključu
ter da Kristus tudi za današnjega človeka
ostane: »Pot – Resnica – Življenje.«

UVOD V TEMO

Sv. Frančišek Asiški je živel 44 let. V 23. letu življenja (1206) je spoznal resnico o samem sebi. Mnogi pisatelji želijo opisati Frančiška pred spreobrnjenjem, kot nekoga, ki je surov in liberalen. Danes se zdi, da je Frančišek bil čisto navadno človeško bitje. Mogoče so ga starši razvadili, a prijatelji so ga cenili zaradi bogastva, znanja in veselosti. Zagotovo je imel rad slavlja in avanture. Proces spoznanja, da ga je Bog poklical, je trajal tri do štiri leta. Skozi različna srečanja, razmišljanja, notranje boje in v skrivnostnem prikazanju je Frančišek razumel in spoznal, po kateri poti mora iti.

V tem našem srečanju bomo poskušali razmišljati o Frančiškovem klicu na temelju dogodkov, ki so se zgodili v cerkvi ci sv. Damijana in Frančiškove molitve pred križanim. Nato bomo spregovorili o Frančiškovi in svoji zvestobi do Cerkve, vključujoč v to razmišljanje tudi pomembnost obljub. Na koncu bomo poudarili pomen osebne in skupne molitve.

RAZVOJ TEME

FRANČIŠKOV KLIC: SREČANJE S KRIŽANIM V CERKVICI SV. DAMIJANA IN MOLITEV PRED KRIŽEM

Zapor in bolezen, sanje v Spoletu, romanje v Rim, srečanje z gobavcem – poljub gobavca in nato srečanje s Križanim v cerkvi sv. Damijana, v katerem je ganljiva molitev pred križanim.

Sv. Frančišek je v času 18-ih let:

- Tipičen najstnik (družba, pesmi, zabava)
- Razvajan
- Bogat – imel je vse, kar je želel

Sv. Frančišek v času 23 let:

- Postal je ubog, da bi doživel bogastvo Boga
- Postal je služabnik drugim in postal je njihov voditelj
- Postal je eno z vsem ustvarjenim (ljudje, živali, narava) in je postal njihov zavetnik

Razpeti Kristus in Frančišek v cerkvi sv. Damijana

Kristus se je v gobavcu Frančišku čisto približal in razodel. Istočasno ga je pripravljalo, da ga odkrije tudi na križu v cerkvi sv. Damijana. Kristusova milost v njem ni bila zapravljen. Po odkritju Kristusa na križu se je sv. Frančišek čisto spremenil: popolnoma se je spremenilo njegovo srce, pa tudi telo, piše Čelanski (2 Čel 10). Prav tedaj se je v njem porodila želja *hoje za ubogim in razpetim Kristusom*, kot to izraža on sam. Kaj se je zgodilo?

Po srečanju z gobavcem je Frančišek očitno bil pripravljen na odločilno srečanje, na katerega ga je Bog pripravljalo. Nekega dne, ko je šel mimo cerkve sv. Damijana, je občutil notranji nagovor, da vstopi vanjo. Cerkev je bila zapuščena in v ruševinah. Frančišek je stopil pred križ in molil:

**Sveti, vsemogočni Bog,
razsvetli temine mojega srca,
daj mi pravo vero,
trdno upanje in gorečo ljubezen;
smisel in spoznanje,
Gospod, da izpolnim tvojo
sveto in resnično voljo.**

Ko je bil v globokem premišljevanju in molitvi, je podoba križa nenadoma oživila in rekla: »Frančišek, pojdi in popravi mojo hišo, ki se podira.«

Čelanski to opisuje takole: »Ko je, voden od Svetega Duha, šel k molitvi, se je ponižno in pobožno ustavil pred razpelom. Bil je ganjen zaradi nenavadnega videnja in opazil je, da je postal *drugačen kot takrat, ko je vstopil. Tako ganjenemu je lik križanega Kristusa spregovoril z ustnicami. Poklical ga je po imenu: ‚Frančišek – pravi – pojdi, popravi mojo hišo, ki se, kot vidiš, podira!‘* Frančišek je vzdrhtel in bil presenečen, kot da ne more govoriti. Bil je pripravljen poslušati. Povsem se je opogumil, da izvrši to nalogo. Ker pa je v sebi občutil veliko spremembo, ki je sam ni mogel pojasniti, je o tem molčal (2 Čel 10).

Ko se je zavedal, piše sv. Bonaventura, je Frančišek začel popravljati cerkvico sv. Damijana, čeprav se Kristusovo naročilo ni nanašalo na to (LM II,1). Potrebno je še bilo, da ga Sveti Duh razsvetli, na kaj se nanaša Jezusov klic.

To srečanje s križanim Kristusom je bilo za Frančiška odločilni korak v življenju. V tem srečanju je Frančišek *videl, razumel in spoznal*, bolj kot to izražajo človeška čutila, čeprav je bil pretresen z bolečinami in mukami križanega Gospoda. To je bilo razumevanje velike Božje skrivnosti.

Kristus je od njega zahteval popolno ponižanje: zahteval je, da on, ugledni meščan, kot zidar dela tako poniževalni poklic, da kot služabnik ali *minores* (iz tistega časa) prosi za material za cerkvico, prav tako pa tudi hrano. Prav preko te neposredne vere je Frančišku počasi postajalo jasno, da ne gre za obnovo materialne cerkve, ampak velike Kristusove Cerkve. To je *njegova* Cerkev, ki jo je ustanovil in ki ji je zaupal evangelij, tista Cerkev, za katero je bil križan.

To je Cerkev, ki jo je potrebno popraviti: ta resnica se je dotaknila njegovega srca. Ta Cerkev je načeta, prežeta z grehom in nespodobnim življenjem svojih vernikov. To, kar Kristus od njega zahteva je, da *popravi, restavrira* ta kraj, v katerem se Kristus, Božja Beseda vsak dan uteleša. To mesto je celo v ruševinah.

Za Frančiška ne moremo trditi, da je doživel nekakšno nenadno spreobrnjenje. Z gotovostjo pa lahko rečemo, da gre pri Frančišku za dolgotrajen proces, v katerem je Bog počasi in v čudnih okoliščinah na nenavaden način privlačil Frančiška Asiškega. Kar je bilo v začetku težko in nerazumljivo, je pozneje to vzljubil in delal.

FRANČIŠKOVA / MOJA ZVESTOBA CERKVI

Človek je bitje skupnosti. To lahko vsak potrdi iz svoje izkušnje. To pomeni, da človek komu ali nečemu pripada. Samo na tak način lahko človek živi. Kljub temu, da obstaja veliko vrst skupnosti, ki povezujejo ljudi na najrazličnejše načine, je vsaka od njih nepopolna. Vsaka je, ker je človeška, podvržena časovnosti in omejena s trajanjem človeške dobe. Edina skupnost na zemlji, ki je izbrana za večni obstanek, pa je Božja Cerkev, živa skupnost vernih, ker je njem utemeljitelj živi Bog. V zgodovini je za določen čas obstajalo veliko kraljestev, kraljevin in sistemov, ki pa so izginili.

Pojem ,zvestobe‘

Kaj pomeni biti zvest? Z izrazom ,zvestoba‘ razumemo zavezo, načelnost, vztrajnost svojim načelom, doslednost pri spoštovanju moralnih načel. Pri tem pa je zvestoba nekaj širšega. Ni etična kategorija (ne gre samo za to, da je to samo moralno dobro obnašanje), ampak je bolj ontološka kategorija (je ena od temeljnih odlik našega bitja). Vse navedeno je lahko funkcija zvestobe, vendar je njeno bistvo nekaj drugega.

Bistvo zvestobe in njen najgloblji izraz je življenje v skupnosti. To pomeni, da je Cerkev, kot skupnost verujočih, skupnosti ljudi, ki iz nje črpajo življenje. Zanje ni življenja brez ali mimo nje. Takšno življenje predvsem zahteva našo svobodno opredelitev, ker je življenje vedno dar, ki se daruje in prejema svobodno.

Če pristopamo k skupnosti po načelu: »Jaz sem ta in ta, sem takšen in takšen, od skupnosti pričakujem to in to ... Če moja pričakovanja ne bodo izpolnjena – prekinjam dogovor.«, je naše življenje vnaprej usojeno na propad.

Cerkev uči, da je temelj skupnega življenja lahko samo prostovoljna žrtev, odrekanje sebi in poistovetenje sebe z drugim(i). To pa ne v smislu žrtvovanja osebnosti ali izgube identitete, ne

v smislu, da mi je drugi nasprotnik, ki ga moram premagati, ampak da v svoji različnosti drugi mene kot osebo dopolnjuje in izpolnjuje.

Zaupanje neki skupnosti – pred vsem Cerkvi in s tem Frančiškovi mladini, ki se oblikuje v okviru Cerkve – pomeni, da je le-ta za nas izvir življenja, identitete, obstajanja v najglobljem pomenu besede.

Tisti, ki ljubi in želi ostati zvest Cerkvi, bo moral iti skozi trpljenje. Kajti ko v drugem prenehamo gledati Božjo podobo, ko navade ali funkcije drugih postanejo naše ovire na poti k drugemu, ko drugemu zavidamo zaradi uspeha ali imamo drugega slabšega od sebe, se v nas ljubezen ohlaja. Ko nas nekdo rani s težko ali grobo stvarjo, ga ne

vprašamo, zakaj to dela, ampak zakaj nas nima rad. Kristus je rekel: »Ljubite drug drugega, kakor sem vas jaz ljubil!«

Iz življenja sv. Frančiška

Frančišek je že od samega začetka, vedno in v vsakem trenutku, po njegovem predstavniku papežu iskal potrditev Cerkve. V vsakem trenutku, ne glede ali mu je to bilo všeč ali ne, je želel je ostati zvest Cerkvi. Svojim bratom je naročil, naj tako postopajo.

»Nekega dne, ko je Frančišek prišel v *Imolo, mesto v pokrajini Emilii Romagni, se je predstavil škofu tega področja. Zaprošil je za dovoljenje, da bi lahko pridigal. Škof mu je rekel: »Brat, dovolj je, da jaz pridigam svojemu ljudstvu.«* Frančišek je s sklonjeno glavo in skrušen odšel in se po kratkem času vrnil. Škof mu je zatem rekel: »Kaj želiš, brat? Kaj potrebuješ?« Frančišek mu je rekel: »Gospod škof, če oče našene sina skozi ena vrata, se on lahko vrne skozi druga.« Začuden zaradi njegove ponižnosti, ga je škof z veselim izrazom na obrazu objel in odgovoril: »Ti in vsi tvoji bratje lahko z mojim splošnim dovoljenjem v moji škofiji pridigate, ker ste to zaslužili zaradi vaše svete ponižnosti.« (2 Čel 147)

V tem ganljivem dogajanju, ki je povezano s škofom iz Imole, je Frančišek očitno sprejel notranjo Gospodovo spodbudo, da pridiga

v tem mestu. Vendar Frančišek nikoli ne bi pridigal, niti dovolil svojim bratom, da bi pridigali brez škofovega dovoljenja. Ko škof Imole ni dal dovoljenja, je Frančišek sprejel njegovo odločitev. Vendar se je vrnil, da bi se pritožil na to odločitev, vendar zelo ponižno! Vživel se je v vlogo sina, ki govori svojemu očetu in mu priznava oblast nad seboj. Zaradi Frančiškove ponižnosti je škof spremenil mišljenje. To je oznanilo za vse. Upoštevati in poslušati moramo Cerkev in njene služabnike.

Frančišek je vedno želel ostati zvest Cerkvi.
To je zapovedal tudi svojim bratom

Osnovne zahteve zvestobe

- **Osebna zvestoba obveznostim** se mora dogajati vsak dan
- **Osebna navzočnost** – redno sodelovanje pri skupnih srečanjih
- **Pričevanje** evangeljskega in bratskega življenja
- **Molitev** – »duša življenja in dela«
- **Aktivno sodelovanje** – vsakega posameznika za dobro skupnosti
- **Prevzemanje obveznosti** (službe v bratstvu ...)
- **Ekonomski prispevek** (utemeljen na osebni zmožnosti)
- **Trajno oblikovanje** (ne moremo se imeti radi, če se ne poznamo)

Zvestoba po obljubah (Zakaj je pomembno narediti obljube?)

Papež Janez Pavel II. je rekel mladim:

»Jezus pravi danes vsakemu od vas to, kar je rekel sv. Frančišku Asiškemu: popravi mojo hišo – Cerkev. V tej Cerkvi imate vsi vi svoje mesto, svojo nalogo. Gradite to Cerkev kot mladi kristjani, kot prihodnji očetje in matere, kot verniki v mnogih poklicih in življenjskih področjih ... Vaša občutljivost in vaša spontana požrtvovalnost v prizadevanju za tisto, kar je lepo, vsakega od vas dela za, naravnega Kristusovega zaveznika!«

Pritožbe, da Cerkev živi v preteklosti ali da je Cerkev samo za starejše, ne obstajajo, če so vključeni tudi mladi. Vprašanje za vsakega se glasi: Ali je Cerkev mlada ali stara? Odgovor na to vprašanje daje vsak zase, glede na to, v kakšnem stanju se nahaja:

- dinamičen ali frustriran
- obrnjen v preteklost ali prihodnost
- željan sprememb

RAZVIJANJE ZAVESTI O POMEMBNOSTI MOLITVE (OSEBNE IN SKUPNE)

Molitev nam pomaga, da lahko bolje spoznavamo in ljubimo Boga. Z molitvijo vedno bolj postajamo takšni, kot želimo biti: polni ljubezni, zaupanja, sočutja, odpuščanja in veselja.

Molimo, ker ljubimo Boga. Molitev je eden od glavnih načinov za boljše spoznanje in večjo ljubezen do Boga.

V molitvi najdemo smisel, moč in smer svojega življenja. Počasi postajamo takšni, kot zares želimo biti. Navajamo pet stvari, ki so nam v pomoč na tej poti.

a) Moliti k Bogu

Biti oseba molitve ni nekaj, kar lahko dosežemo z lastnim naporom. Molitev je milost od Boga, ki nam jo on želi dati. Potrebno je, da preprosto začnemo, da zaprosimo Boga za milost duha molitve. Npr.: »Dragi Bog, zares te želim bolje spoznati. Prosim te, pomagaj mi, da bom človek molitve. Sporoči mi, kaj v tem smislu lahko naredim. Amen.«

b) Upočasniti in opazovati stvari

Živimo v času izrecne zaposlenosti in strahovitega tempa življenja. Zaradi tega nekateri med nami tekajo naokrog kot veverice. Tudi ti se lahko zatečeš v posel ali k hitenju. Takšna zaposlenost rojeva nestrpnost. Bodi iskren. Ali kdaj izgubiš potrpežljivost, če sta tvoja mikrovalovna ali tvoj računalnik »preveč počasna«? Ali te grabi tesnoba, ko čakaš v vrsti, pred semaforjem, ali ko tvoj prijatelj zamuja pet minut? Zgodovinarji pravijo, da v 19. stoletju, ko so potovali s kočijami, ni bilo nič nenavadnega, če je kočija zamujala dva ali tri dni. Potniki so malo posedeli naokrog in počakali, da je prišla. Ali si lahko zamisliš, da bi se današnji ljudje s tem strinjali? Nikakor ne. Danes postanemo besni, če naše letalo slučajno – ki je v dveh urah preletelo 900 km – 20 minut zamuja.

Težko je biti oseba molitve, če samo hitimo, delamo sto stvari in nas bremeni 101 stvar, ki jo moramo storiti. To, kar moramo narediti, da postanemo ljudje molitve je: upočasniti. Molitev se pričinja s pozornostjo. Začne se z opazovanjem majhnih stvari: načina, kako sončna svetloba sveti skozi prostor, kako poje škržat na hrastu, kako diši milo na naših rokah ... Za molitev je bistveno, da upočasnimo in smo pozorni, ker to povečuje možnost, da vidimo Božje sledi v vsakdanjem življenju.

c) Začni moliti

Pisatelj E. L. Doctorow je nekoč dejal: »Načrtovanje pisanja ni pisanje. Govorjenje ljudem o pisanju ni pisanje. Pisanje je pisanje.« Prav tako bi lahko rekli za molitev. Načrtovanje molitve ni molitev. Govorjenje ljudem o molitvi ni molitev. Samo molitev – je molitev. Vendar mora biti molitev pogovor z Bogom.

Pogosto začnem svojo molitev tako, da Bogu povem, kje se nahajam ta trenutek: »Bog, danes se čudovito počutim ... Bog, izčrpan sem ... Jezus, žalosten sem, pa ne vem zakaj ... Bog, tako sem zaskrbljen zaradi tega in tega ... Bog, resnično sem besen. Pri molitvi je pogosto dobro začeti prav tam, do koder smo prišli.

Star pregovor pravi: »Če si preveč zaposlen, da bi molil, potem si resnično preveč zaposlen.« To pomeni, da si moramo vzeti čas za molitev v nekem delu svojega dneva, tako kot načrtujemo svoje druge pomembne aktivnosti. Ne želimo čakati, da bomo našli čas za molitev in moliti samo tedaj, ko si to zaželim. Če bi tako ravnali, bi zagotovo zelo malo molili. Ne, če želimo osvojiti duha molitve, moramo vsak dan moliti.

Kateri čas dneva je najboljši za molitev?

Mogoče zjutraj, preden se začnejo dogajati druge stvari. Ali pa vam je mogoče bolj všeč premor sredi dneva ali zvečer, ko se dan bliža h kraju. Kateri koli čas izberete, vam mora biti molitev najbolj pomembna. Ker je pomemben Bog in zares želite ustvariti globok odnos z Jezusom, ker zares potrebujete Boga.

Rekel sem, da je molitev pogovor z Bogom. To pomeni, da je to dvosmerna ulica. Med molitvijo se obračamo k Bogu in dajemo priložnost tudi njemu, da se On obrne k nam. Včasih v molitvi uporabljamo besede, včasih pa ne. Thomas Merton, poznani trapistični menih, je nekoč rekel prijatelju, naj se preneha tako zelo truditi okrog molitve. Rekel mu je: »Kako zori jabolko? Čaka na soncu, da dozori.«

d) Poišči pomoč

Obstaja veliko literature, ki nam lahko pomaga pri molitvi. O molitvi so napisane številke knjige. Obstajajo duhovni časopisi, kjer se nahajajo kratke meditacije za vsak dan v letu. Ne pozabite tudi kakšne internetne strani, ki govorijo o molitvi. Na internetnem iskalniku samo vtipkajte besedo »molitev« in videli boste, kaj vse obstaja.

Tudi drugi ljudje nam lahko pomagajo pri molitvi. Pogovor s prijatelji o molitvi je lahko zelo blagodejen. Molitev z njimi je lahko celo boljša. Nekateri ljudje najdejo celo duhovnega voditelja, osebo, s katero se redno srečujejo, da podelijo svoja izkustva molitve iz vsakdanjega življenja. Duhovni voditelji so lahko duhovniki, sestre, redovniki ali laiki (ženske in moški), ki so zelo izkušeni v molitvi in so sposobni voditi druge na poteh duhovnega življenja.

e) Poizkus

Obstaja veliko različnih načinov molitve. Nekateri ljudje radi molijo rožni venec; drugi raje berejo psalme. Nekateri radi vsak dan vzamejo odlomek iz Svetega pisma in ga premišlujejo. Spet drugim pomaga poslušanje duhovne glasbe. Nekateri molijo med hojo ali tekom; drugi pa radi sedijo ali klečijo. Lahko poskusite z molitvijo brevirja ali kakšne druge meditacije.

V želji, da bi čim bolj postali ljudje molitve, se je dobro zavedati, da je konec koncev molitev samo sredstvo in ne cilj duhovnega življenja. Ne molimo samo zato, ker moramo moliti. Molimo zato, ker ljubimo Boga. Molitev pa je eden od ključnih načinov, da Boga spoznamo in ga še bolj vzljubimo. V molitvi najdemo smisel, moč in smer svojega življenja. Vedno bolj postajamo takšni, kot bi si želeli biti: osebe ljubezni, celosti, sočutja, odpuščanja in veselja.

DELO PO SKUPINAH

- Koliko sem pripravljen biti ponižen in delati to, kar Bog od mene pričakuje?
- Koliko se zavedam, da sem del Cerkve?
- Ali želim obnavljati Cerkev ali čakam, da drugi to začnejo? Če da, kako?
- Kakšna je moja izkušnja molitve?

MOLITVENI ZAKLJUČEK

Hvalnica Bogu Najvišjemu
(sv. Frančišek)

*Ti si svet, Gospod Bog,
Ti edini, ki delaš čudeže.*

*Ti si močan. Ti si velik. Ti si najvišji.
Ti si vsemogočni kralj, ti sveti Oče, kralj nebes in zemlje.*

*Ti si trojstven in eden, Gospod, Bog bogov.
Ti sam si dobro, vse dobro, najvišje dobro,
Gospod Bog, živi in resnični.*

*Ti si ljubezen, nesebična ljubezen. Ti si modrost.
Ti si ponižnost. Ti si potrpežljivost.
Ti si lepota. Ti si blagost. Ti si varnost.*

*Ti si spokojnost. Ti si veselje. Ti si naše upanje in radost.
Ti si pravičnost. Ti si zmernost. Ti si vse naše bogastvo
do zadostnosti.*

*Ti si lepota. Ti si krotkost. Ti si zavetje.
Ti si naš varuh in branitelj.*

*Ti si pogumnost. Ti si osvežitev. Ti si naše upanje.
Ti si naša vera. Ti si naša ljubezen.*

*Ti si vsa naša sladkost.
Ti si naše večno življenje, veliki in čudoviti Gospod,
vsemogočni Bog, usmiljeni Odrešenik! – Amen.*

LITERATURA

- Frančičkovi viri; Svet Frančičkovskih skupnosti Hrvaške in Bosne in Hercegovine; Sarajevo – Zagreb, 2012

SKUPNOST (BRATSTVO)

MESTO SREČANJA Z BOGOM IN Z BLIŽNJIM

Tema za čas priprave na obljube

CILJI

81

MOLITVENI ZAČETEK

81

UVOD V TEMO

83

RAZVOJ TEME

84

DELO PO SKUPINAH

85

MOLITVENI ZAKLJUČEK

88

LITERATURA

89

CILJI

- Kandidatu približati pomembnost bratstva kot mesta srečanja z Bogom in bližnjim
- Razviti občutek pripadnosti bratstvu
- Prepoznati in izkoristiti lastne talente v službi graditve bratstva

MOLITVENI ZAČETEK

Pesem »Brat moj«:

V tvojih očeh vidim samo žalost.
V tvojem pogledu iskanja.

Ali v tebi življenje nima več smisla
in zaman iščeš napačno srečo?

Brat moj! Kristus potrebuje tudi tebe.

Brat moj! Kristus čaka tudi tebe.

Brat moj! Kristus kliče tudi tebe.

Brat moj! Kristus kliče tudi tebe:

»Pridi, hodi za menoj!«

Rodil se je zate, za tebe živel in zate umrl.

Zate je vstal, kliče te s tvojim imenom:

»Pridi in mi sledi!«

V tvojih očeh vidim solzo,
ki govori: »Oprosti mi«.
Vem, da čutiš, kako te ljubim
in koliko ti želim dati ljubezni.

Brat moj ...

Udobno se namesti. Umiri se. Zavedaj se Božje navzočnosti in ostani nekaj trenutkov v tišini.

Kdo je oseba, ki sedi na tvoji desni?

Kdo je zate ta oseba? Ali ti je pri srcu?

Ali ni oseba, s katero bi se družil in želiš najti kakšen obvoz, da se vajini pogledi ne bi srečali?

Ali veš, da je oseba, ki je ob tebi enkrat svet izkustev, strahu in teženj, nasmeha in sovraštva, smeha in solz, strahu in upanja?

Oseba ob tebi je nekdo, ki lahko živi s teboj in ne samo zraven tebe.

Ona ne želi živeti samo zase, ampak tudi zate, če si to resnično želiš.

Oseba ob tebi ima tudi probleme in strahove, pogosto je neodločna, zapira se vase. Sooča se z vsemi težavami, vendar je sposobna, da jih premaga.

Oseba ob tebi ne bo nikoli popolnoma razumljena, nikoli popolnoma razkrita. Nikoli ne more biti popolnoma kontrolirana od drugih, niti to ni potrebno.

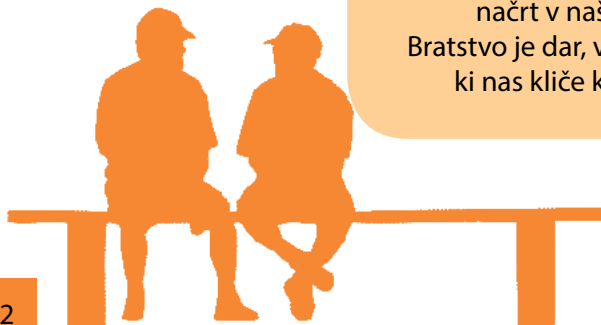
Oseba ob tebi je skrivnost. Ima svoje dostojanstvo, ki ga je potrebno sprejeti in ceniti.

Gospod, pomagaj mi, da v osebi ob meni lahko gledam Tvojega otroka, svojega brata in sestro. Pomagaj mi, da s pomočjo Frančiška v njej gledam Tvoj dar, ki je zame.

... kratka tišina ...

Pomembno je, da prepoznamo naše bratstvo FRAME kot dar in milost od Boga, po katerem On želi izvršiti svoj načrt v našem življenju.

Bratstvo je dar, vendar tudi naloga, ki nas kliče k odgovornosti.

UVOD V TEMO

MREŽA SKUPNOSTI

Sedite v krog. Začnite igro, tako da eden drži konec klobčiča. Potem recite: *I., tvoj talent je ...* (povej, kaj misliš, kakšen talent, dar, ima ta oseba ...).

Še vedno držite vrstico, klobčič pa vrzite osebi, katere talent ste povedali in ta naj ga ulovi. Oseba, ki je ujela klobčič ponovno reče: *I., tvoj talent je ...* in potem vrže klobčič naslednji osebi v krogu in tako naprej, dokler znotraj kroga ne ustvarite mreže. Vsako osebo spomnite, da, dokler meče klobčič, v roki zadrži nit. (Po navadi kdo kar spusti nit, zato je na mestu, da to spomnimo).

Ko vsi držijo nit, zaprosite nekaj oseb, da povedo, zakaj lahko povezanost naših talentov pomaga k rasti v skupnosti. Ko nekaj oseb pove svoje mišljenje celi skupini, vse spomnite, kako smo močnejši, ko smo skupaj in ne ko smo sami! (Da bi to pokazali, lahko na ustvarjeno mrežo položite napis FRAMA-a, ki je narejen iz kartona).

Vprašajte: »Kaj mislite, kaj bi s zgodilo, če bi eden izmed nas izpustil svoj konec?« (Nekdo iz kroga naj odgovori.) Recite: »Poskusimo.« Naj eden izpusti nit, potem drugi, tretji ... »Vidite, kako mreža hitro razpada, ko popusti samo eden od nas ali pa ne opravlja svojega dela, ko ne uporablja svojih talentov za izgradnjo samega sebe in svojega bratstva?«

Vprašajte: »Ali mislite, da bi sedaj lahko držali FRAMO?« Ponovno dajte napisa FRAMA na mrežo.

Zaključek: »Vsak v tem našem bratstvu je pomemben in enkraten. Vsi mi smo potrebni, da bi skupaj bili mesto srečanja Boga in ljudi.«

RAZVOJ TEME

V tej igri smo na slikovit način prikazali pomembnost vsakega od nas za rast skupnosti. Sedaj bomo razmišljali o naši skupnosti, ki ni navadna skupina mladih ljudi, ampak prostor, ki je za nas lahko **velik dar in blagoslov v času mladosti. Je kraj, kjer imamo nekaj več kot prijatelje. To pa so bratje in sestre v Jezusu Kristusu.** Mogoče vsi v skupnosti niso prijatelji in se z njimi ne bi družil, če bi jih srečal na kakšnem drugem mestu. Vendar so tukaj sedaj postali tvoji bratje in sestre. Prijatelje si izbiraš sam, brate pa ti je daroval Bog. Bog ve, zakaj ti jih je podaril. Zaupaj Vanj in daj svojemu bratu/sestri prilžnost, da te obogati s svojo navzočnostjo in skupno hojo skozi te trenutke tvojega življenja. Na mnogih mestih Svetega pisma vidimo pomembnost skupnosti za človeško življenje. Skupaj se spominjamo teh dogodkov (v začetku časa stvarjenja sveta – *in Bog je videl, da ni dobro, da je človek sam*, Jezusovo življenje v družinski skupnosti z Marijo in Jožefom, Jezus zbira svoje učence – apostole okrog sebe in ustvarja se skupnost vernikov, Cerkev ...). Po svoji naravi je človek naravnan na drugega človeka. Pomembno je prepoznati svoje bratstvo FRAMe kot dar in milost od Boga, po katerem želi On izvršiti svoj plan v našem življenju. Tudi sveti Frančišek na začetku ni bil navdušen ob misli, da bi okrog sebe imel brate. Šele potem je spoznal, da je to del Božjega načrta, ki ga ima Gospod, Božja volja, ki jo Frančišek razume in sprejema. *»/.../ In ko mi je Gospod dal brate, mi nihče ni pokazal, kaj moram storiti. Sam Najvišji mi je razodel, da moram živeti po evangeliju.*(OR 14)«

Bratstvo je dar, pa tudi naloga, ki nas kliče k odgovornosti. Delati za graditev bratstva zahteva od nas, da poslušamo, kaj nam Bog govori v evangeliju in kakšen načrt ima z nami in z našim bratstvom.

DELO PO SKUPINAH

1. SKUPINA

Iz pisma Kološanom (Kol, 3, 12–17)

Kot Božji izvoljenci, sveti in ljubljeni, si torej oblecite čim globlje usmiljenje, dobrotljivost, ponižnost, krotkost, potrpežljivost. Prenašajte drug drugega in odpuščajte drug drugemu, če se ima kateri kaj pritožiti proti kateremu. Kakor je Gospod odpustil vam, tako tudi vi odpuščajte. Nad vsem tem pa naj bo ljubezen, ki je vez popolnosti. In Kristusov mir naj kraljuje v vaših srcih, saj ste bili tudi poklicani vanj v enem telesu, in bodite hvaležni. Kristusova beseda naj bogato prebiva med vami. V vsej modrosti se med seboj poučujte in spodbujajte. S psalmi, hvalnicami in duhovnimi pesmimi v svojih srcih hvaležno prepevajte Bogu. In vse, kar koli delate v besedi ali v dejanju, vse delajte v imenu Gospoda Jezusa in se po njem zahvaljujte Bogu Očetu.

Vprašanja:

- S čim se moramo obleči?
- Naštejte konkretne primere usmiljenja, dobrotljivosti, ponižnosti, krotkosti, potrpežljivosti, oproščanja, ljubezni ... v bratstvu.
- Kaj delaš? Kaj želiš delati?

Naloga:

Nariši človeka (na plakatu), na njem pa usmiljeno srce in v njem napiši dela usmiljenja. Nato nariši blage oči dela krotkosti, potrpežljiva ušesa in dela potrpežljivosti, ponižne noge in dela ponižnosti, misli, ki odpuščajo, in dela odpuščanja, ustnice, ki ljubijo, in dela ljubezni, dobrotljive roke in dela dobrotljivosti.

2. SKUPINA

Iz evangelija po Mateju (Mt 25,14–30)

Jezus je povedal svojim učencem tole priliko: »Tako bo namreč kakor s človekom, ki se je odpravljaj na potovanje in sklical svoje služabnike ter jim izročil svoje premoženje. Enemu je dal pet talentov, drugemu dva in tretjemu enega, vsakemu po njegovi zmožnosti, in odpotoval. Ta, ki je prejel pet talentov, je šel takoj z njimi trgovat in je pridobil pet drugih. Prav tako je tisti, ki je prejel dva, pridobil dva druga. Oni pa, ki je prejel enega, je šel, skopal jamo in skril denar svojega gospodarja. Po dolgem času je prišel gospodar teh služabnikov in napravil z njimi obračun. Pristopil je tisti, ki je prejel pet talentov. Prinesel je pet drugih in rekel: ›Gospodar, pet talentov si mi izročil, glej, pet drugih sem pridobil.‹ Gospodar mu je rekel: ›Prav, dobri in zvesti služabnik! V malem si bil zvest, čez veliko te bom postavil. Vstopi v veselje svojega gospodarja!‹ Nato je pristopil tisti, ki je dobil dva talenta, in rekel: ›Gospodar, dva talenta si mi izročil, glej, dva druga sem pridobil.‹ Gospodar mu je rekel: ›Prav, dobri in zvesti služabnik! V malem si bil zvest, čez veliko te bom postavil. Vstopi v veselje svojega gospodarja!‹ Nazadnje je pristopil oni, ki je dobil en talent, in rekel: ›Gospodar, vedel sem, da si trd človek. Žanješ, kjer nisi sejal, in zbiraš, kjer nisi razsul. Zbal sem se in sem šel ter zakopal tvoj talent v zemljo. Glej, tu imaš, kar je tvojega!‹ Gospodar pa mu je odgovoril: ›Malopridni in leni služabnik! Vedel si, da žanjem, kjer nisem sejal, in zbiram, kjer nisem razsul? Zato bi moral dati moj denar menjalcem in ob vrnitvi bi jaz prejel svojo lastnino z obrestmi. Vzemite mu torej talent in ga dajte tistemu, ki jih ima deset; kajti vsakemu, ki ima, se bo dalo in bo imel obilo, tistemu pa, ki nima, se bo vzelo tudi to, kar ima. Neuporabnega služabnika pa vrzite ven v najzunanjejšo temo. Tam bo jok in škripanje z zobmi.«

Vprašanja:

- Kako opravljam naloge, ki so mi zaupane?
- Ali drugim zavidam njihove sposobnosti in uspehe?
- Ali zmoreš odkriti talente, ki ti jih je Bog dal?

Naloga:

Ustvarite in aktualizirajte igro na temo (ne)izkoriščanja talentov.

3. SKUPINA

»O, s kakšnim žarom so plamтели novi Kristusovi učenci! Kakšna je bila njihova ljubezen do svete skupnosti! Ko so se kje sestali ali se po navadi srečali, se je tam zabliskala ljubezen kot puščica. Ta skupnost je bila pravo leglo ljubezni. Kaj naj rečemo o tistih čistih objemih, nežnih občutkih, svetem poljubu, iskrenem pogovoru, lepem nasmehu in kaj o prijaznem pogledu, bistrem očesu, ponižnem srcu, spravljivem jeziku, prijaznem odgovoru? Vsi so imeli enak cilj, voljno poslušnost in neutrudne roke« (1 Čel 38).

Vprašanja:

- Ali meniš, da je tvoje bratstvo leglo ljubezni?
- Kakšna je podobnost/različnost tega teksta in tvojega bratstva?
- Kaj lahko ti pripomoreš, da se o tvojem bratstvu tako govori?

Naloga:

Razmisli, kaj daješ, deliš in prejemaš v svojem bratstvu. Vsak v skupini dobi 3 papirje različnih barv. Na rdeče papirje naj napišejo, kaj oni lahko dajo svojemu bratstvu. Na zelene papirje naj napišejo, kaj želijo in lahko podelijo s svojim bratstvom. Na rumene liste naj napišejo, kaj prejemajo od bratstva.

Na veliki papir napišite:
DAJEM, DELIM, PREJEMAM, kjer bo vsak iz skupine zalepil svoj barvni list.

Nato sledi poročilo skupin.

MOLITVENI ZAKLJUČEK

Gospod mi je dal brate ...
 Dal mi je dal brate, da jih ljubim,
 dal mi je brate, da se jih veselim,
 da jih sprejemam,
 da jih poslušam,
 da v njih prepoznavam obraz Stvarnika,
 da jih občudujem,
 da v njih odkrivam sledove Dobrega,
 da v njih slavim tebe, našega Brata.
 Gospod mi je dal brate ...
 Gospod mi je dal brate, da me ljubijo.
 Dal mi je brate, da so moje veselje,
 da me prenašajo,
 da me opominjajo,
 da me podpirajo,
 da mi zaupajo,
 da z menoj molijo,
 da me spodbujajo!
 Gospod mi je dal brate,
 ker je neizmerno dober
 in ker ve, da sam ne zmorem;
 ker hoče, da v njih in z njimi doživim njega,
 večno navzočega in resničnega v svoji obljubi:
 Kjer sta dva ali so trije zbrani v mojem imenu,
 tam sem jaz sredi med njimi!
 Zahvaljen za brate, Gospod,
 zahvaljen za tega brata!

Pesem »**Trdni**«:

Hvala Bog, ker veruješ v nas.
 Z upanjem nas kličeš, neskončno ljubiš.
 Sedaj smo tukaj, poslušamo tvoj glas,
 želimo prejemati vse, kar nam daješ.
Trdni v ljubezni, vztrajni v molitvi,
nosi nas skupnost, Duh in vera,
hrani nas Božje Telo.
 Vemo, da je po nas lahko lepše,
 brez dobrih del smo prazni in lažni.
 Okrepi našo utrujeno voljo,
 v tvojem duhu smo močni.
 Ko jutri življenje na različne strani
 pošlje to malo čredo,
 bomo pripravljeni vse naše dni
 prinašati blagoslov in novo luč.

LITERATURA

- Spisi sv. Frančiška – Oporoka
- Čelanski, Tomaž: *Prvi življenjepis sv. Frančiška Asiškega*
- Linić, Zvezdan: *Moliti s svetim Frančiškom*, Brat Franjo, Zagreb 1994.
- *Biblija*
- *Dolazim ti reći – molitve in razmišljanja*, Duhovnost, Zagreb 2003.

CILJI

93

MOLITVENI ZAČETEK

93

UVOD V TEMO

94

RAZVOJ TEME

95

DELO PO SKUPINAH

98

MOLITVENI ZAKLJUČEK

99

LITERATURA

100

ZAKRAMENTALNO ŽIVLJENJE

Tema za čas priprave na obljube

CILJI

- Pomagati kandidatom za obljube, da spoznajo skrivnost in milostno značilnost zakramentov
- Spodbuditi kandidate za obljube za živo srečanje z Gospodom v zakramentalnem življenju
- Pokazati pomembnost obhajanja evharistije

MOLITVENI ZAČETEK

Gospod, okraši mi srce s svojo navzočnostjo,
spremeni ga v svoje bivališče!

Ti si gost, ki ga čakam,
prijatelj, ki mora ostati z menoj.

Tebi, ki mu pripada palača,
lahko ponudim samo revno kolibo.

Okrasil ga bom s hrepenenjem in pričakovanjem.

Takrat bo svetloba z neba obsijala moje bivališče.

Moj dom bo postal katedrala,
in moje srce hranitelj svetega.

Okrasi mi srce, Gospod, s svojo navzočnostjo,
spremeni ga v svoje bivališče!

UVOD V TEMO

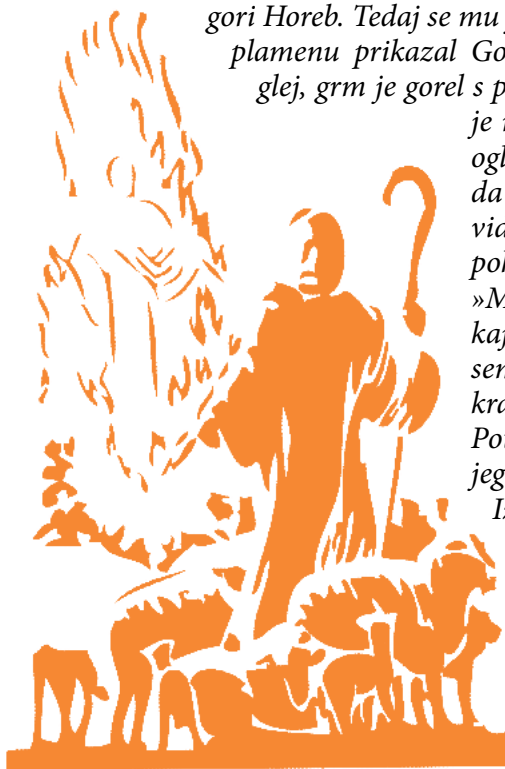
Grm, ki gori in ne zgori (2 Mz 3,1-6)

Mojzes je pasel drobnico svojega tasta Jitra, midjánskega duhovnika. Ko je nekoč prignal drobnico daleč v pustinjo, je prišel k Božji gori Horeb. Tedaj se mu je iz sredine grma v ognjenem plamenu prikazal Gospodov angel. Pogledal je in glej, grm je gorel s plamenom, a ni zgorel. Mojzes

je rekel: »Moram stopiti tja in si ogledati to veliko prikazen, kako da grm ne zgorel!« Ko je Gospod videl, da prihaja gledat, ga je Bog poklical iz sredine grma in rekel: »Mojzes, Mojzes!« Rekel je: »Tukaj sem.« Bog je rekel: »Ne hodi sem! Sezuj si sandale z nog, kajti kraj, kjer stojiš, je sveta zemlja!« Potem je rekel: »Jaz sem Bog tvojega očeta, Bog Abrahamov, Bog Izakov in Bog Jakobov.« Tedaj si je Mojzes zakril obraz, kajti bal se je gledati v Boga.

Mojzes je na angelov poziv prišel h grmu. Videl je čudežni dogodek: grm je gorel, a ni zgorel. Kaj lahko to pomeni? Mojzes je v svojem vsakdanu pasel ovce

svojega tasta. Počel je svoje delo. V njegovo vsakdanjost je vstopil Bog. Na čudežen način. Grm, ki je gorel, ni zgorel, znak vstopa nebeškega v zemeljsko, v Mojzesov vsakdan. Bog se je v svetem znamenju približal človeku. To je že napoved zakramenta, svetega znamenja, ki ima zemeljsko značilnost in nebeško učinkovitost.

RAZVOJ TEME

Pogosto smo se pri verouku učili, kaj so zakramenti. Spominjamo se tega: »Vidna znamenja nevidne Božje milosti.« In to zares so, ker Bog pri srečanju s človekom uporablja nam vidna in razumljiva znamenja, da nam v njih daruje svojo nevidno ljubezen. Takšna znamenja imenujemo simbole, ker vsebujejo *globljo stvarnost od tiste, ki jo kažejo*. Simboli so povsod okrog nas. Rdeča roža, ki jo darujemo ljubljeni osebi, kaže simpatije in ljubezen; križ na grobu kaže na upanje in sotrpjenje s Kristusom in vero v vstajenje; celo barve naših zastav pomenijo realnost, ki jo imajo posamezne države (prim. Youcat, št. 181).

Simbolika zakramentov pomeni učinkovito Božjo ljubezen do nas. Vsako znamenje nosi resničnost, ki učinkuje od Boga: voda pri krstu izpira greh, krizma podeljuje pečat daru Svetega Duha, kruh in vino po molitvi Cerkve postajata Kristusovo Telo in Kri ... Poleg znamenj zakramentov je potrebna beseda, molitev. Molitev duhovnika in skupnosti naredi, da znamenja postanejo zakramenti, da dosežejo to, kar pomenijo.

Liturgija ali bogoslužje, kjer se obhajajo zakramenti, so naša vidna skupnost z Jezusom Kristusom. Zakramentov je sedem: krst, birma in evharistija, ki jih Cerkev imenuje zakramenti uvajanja; spoved in bolniško maziljenje Cerkev imenuje zakramenta ozdravljenja; mašniško posvečenje in zakon Cer-

Glavni zakrament je Jezus Kristus. On, Bog in človek, je naš odrešenik in posrednik med Bogom in človekom. Da bo Cerkev ohranila milostni spomin na svojega Odrešenika, v liturgiji (bogoslužju) obhaja svete skrivnosti, zakramente. Zato je liturgija izvir in vir krščanskega življenja. Od rojstva do smrti. Vse življenje kristjana je zaznamovano z zakramenti. Z obhajanjem zakramentov izvršujemo Jezusovo zapoved: »To delajte meni v spomin« (1 Kor 11,24b).

kev imenuje zakramenta v službi skupnosti. »Zakramenti so nam potrebni, da bi prerasli človeško življenje in po Jezusu postali kot Jezus: božji otroci v svobodi in slavi« (Youcat, št. 173). Da pa bi razumeli Božji zakramentalni govor, ga sprejeli in po njem živeli, nam je potrebna vera. Zakramenti vero predpostavljajo, jo krepijo iz izražajo.

Za nas je evharistija zelo pomembna,
ker je privilegirano srečanje
z vstalim Kristusom v skrivnosti kruha in vina.
Z obhajilom prejemamo vase Jezusa Kristusa in dopuščamo,
da nas spremeni v sebe.

Med vsemi zakramenti lahko kristjani redno (vsakodnevno) obhajamo zakrament spovedi in evharistije. **Spoved**, sprava ali pokora, je zakrament, kjer se Bog spušča k nam, da nam odpusti grehe, ki se jih kesamo in ki se jih izpovemo pred duhovnikom. Kot ne moremo živeti brez redne telesne higijene, ne moremo niti brez »higijene« naše duše. Spoved nas vrača v združenje z Bogom, ki smo ga izgubili z grehom, v združenje s Cerkvijo. Sveti Frančišek, zavedajoč se svoje grešnosti, je delal pokoro in bratom naročal, da se svojih grehov spovedo duhovnikom. Tako so mnogi svetniki Frančiškovega reda spoved imeli za temelj čistosti svoje duše.

Evharistija je zakrament, spomin in dejanje Kristusovega trpljenja, smrti in vstajanja. Cerkev nas uči, da evharistija gradi Cerkev, to je skupnost vernikov, ki obhajajo Kristusovo skrivnost in gradijo Cerkev. Za nas je evharistija pomembna, ker je privilegirano srečanje z vstalim Kristusom, ki je na resnični način navzoč v skrivnosti

kruha in vina. Darovi kruha in vina po molitvi duhovnika in vernikov postanejo Telo in Kri Jezusa Kristusa. Mi se s temi darovi obhajamo, v sebe sprejemamo Jezusa Kristusa in mu dopuščamo, da nas spremeni v samega sebe. Kristjani, ki ne obhajajo evharistije, pozabljajo na to edinstveno srečanje z Jezusom Kristusom, na to najbolj dovršeno molitev. V evharističnem slavlju Cerkev Bogu Očetu prinaša žrtev Jezusa Kristusa, z njegovo žrtvijo pa tudi svojo osebno duhovno žrtev. Bog pa na nam za hrano daje samega svojega Sina, vstalega Gospoda Jezusa Kristusa.

Sveti Frančišek tako piše v svojih Opominih (1. O Gospodovem telesu):

»Gospod Jezus govori svojim učencem: »Jaz sem pot, resnica in življenje. Nihče ne pride k Očetu razen po meni. Če ste poznali mene, boste poznali tudi mojega Očeta. Zdaj ga poznate in videli ste ga«. Filip mu reče: »Gospod, pokaži nam Očeta in zadosti nam bo«. Jezus mu odgovori: »Toliko časa sem med vami in me niste spoznali? Filip, kdor vidi mene, vidi tudi mojega Očeta« (Jn 14,6–9). Oče »prebiva v nedostopni svetlobi« (1 Tim 6,16) in »Bog je duh« (Jn 4,24) in »Boga ni nikoli nihče videl« (Jn 1,18). Zato ga ni mogoče videti, razen v duhu, kajti »duh je, ki oživlja, meso nič ne koristi« (Jn 6,63). Vendar tudi Sina, kolikor je enak Očetu, nihče ne vidi drugače kakor Očeta, drugače kakor Svetega Duha. Zato so obsojeni vsi, ki so gledali Gospoda Jezusa kot človeka, a ga niso videli in ne verovali, da je po duhu in božanstvu resnični Božji Sin. Prav tako so tudi zdaj obsojeni vsi, ki gledajo zakrament, ki ga z Gospodovimi besedami na oltarju pod podobama kruha in vina posvečuje duhovnik, pa ga ne vidijo in ne verujejo po duhu in božanstvu, da je to v resnici telo in kri našega Gospoda Jezusa Kristusa, kakor izpričuje sam Najvišji, ki pravi: To je moje telo in kri moje nove zaveze, [ki se preliva za mnoge] (Mr 14,22.24); in: Kdor jé moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje (Jn 6,54). Gospodov duh, ki prebiva v svojih vernih, je torej tisti, ki sprejema presve-

to Gospodovo telo in kri. Vsi drugi, ki nimajo od istega duha in si ju drznejo prejemati, si sodbo jedo in pijejo (1 Kor 11,29).

Zato pa, človeški sinovi, kako dolgo boste še zakrknjenega srca? (Ps 4,3). Zakaj ne spoznate resnice in ne verujete v Sina Božjega? (Jn 9,35). Glejte, vsak dan se poniža, prav tako kot takrat, ko je »s kraljevskega prestola« (Mdr 18,15) stopil v telo Device. Vsak dan pride k nam v ponižnosti. Vsak dan stopa iz Očetovega naročja na oltar v duhovni-kove roke. In kakor se je svetim apostolom prikazal v resničnem telesu, tako se tudi nam sedaj kaže v posvečenem kruhu. In kakor so oni ob gledanju na njegovo človeško naravo videli samo to njegovo človeško naravo, vendar pa so verovali, da je Bog, ko so ga gledali z duhovni-mi očmi, tako naj tudi mi, ko na kruh in vino gledamo s telesnimi očmi, sprevidimo in trdno verujemo, da sta to njegovo živo in resnično najsvetejše telo in kri. Tako je Gospod vedno s svojimi zvestimi, kakor sam govori: »Jaz sem z vami vse dni do dovršitve sveta« (Mt 28,20).«

Kot mladi verniki in tisti, ki sledimo svetemu Frančišku, poslu-šajmo njegov opomin in sledimo njegovemu zgledu.

DELO PO SKUPINAH

- Kakšen pomen imajo zakramenti za tvoje življenje? Katere zakramente si do sedaj prejel?
- Pogovarjajte se o pomembnosti pogoste svete spovedi.
- Pogovarjajte se o pomembnosti svetega obhajila in nedeljskega ali vsakodnevne obhajanja evharistije.

MOLITVENI ZAKLJUČEK

Iz Janezovega evangelija (Jn 6,47–59)

Resnično, resnično, povem vam: Kdor veruje, ima večno življenje. Jaz sem kruh življenja. Vaši očetje so jedli v puščavi mano in so pomrli. To je kruh, ki prihaja iz nebes, da tisti, ki od njega jé, ne umre. Jaz sem živi kruh, ki sem prišel iz nebes. Če kdo jé od tega kruha, bo živel vekomaj. Kruh pa, ki ga bom dal jaz, je moje meso za življenje sveta.» Judje so se tedaj med seboj prepirali in govorili: »Kako nam more ta dati svoje meso jesti?« Jezus jim je tedaj rekel: »Resnično, resnično, povem vam: Če ne jeste mesa Sina človekovega in ne pijete njegove krvi, nimate življenja v sebi. Kdor jé moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje in jaz ga bom obudil poslednji dan. Kajti moje meso je resnična jed in moja kri resnična pijača. Kdor jé moje meso in pije mojo kri, ostaja v meni in jaz v njem. Kakor je mene poslal živi Oče in jaz živim po Očetu, tako bo tudi tisti, ki mene jé, živel po meni. To je kruh, ki je prišel iz nebes, ne tak, kakršnega so jedli vaši očetje in so pomrli: kdor jé ta kruh, bo živel vekomaj.« To je povedal, ko je učil v shodnici v Kafarnáumu.

LITERATURA

- Za ostale informacije in obdelavo teme je dobro uporabljati Youcat, II. del, št. 166–278.

DOKUMENT NAVDIHA

FRANČIŠKOVE MLADINE

Tema za čas priprave na obljube

CILJI

103

MOLITVENI ZAČETEK

103

UVOD V TEMO

105

RAZVOJ TEME

109

DELO PO SKUPINAH

114

MOLITVENI ZAKLJUČEK

115

LITERATURA

115

Pravilo in življenje članov Frančiškovega svetnega reda je:
živeti Evangelij našega Gospoda Jezusa Kristusa,
po vzoru sv. Frančiška Asiškega

CILJI

- Približati pojem »dokumenta navdiha« kot ideala, ki ga predse postavlja vsaka človeška skupnost
- Kandidatom za obljube v FRAMI približati identiteto in poslanstvo Frančiškovega svetnega reda, še posebej FRAME
- Predstaviti *Vodilo Frančiškovega svetnega reda* kot življenjski program v vseh njegovih zornih kotih (družina, delovno mesto, šola, družbena in cerkvena skupnost), tako za posameznika kot za skupnost

MOLITVENI ZAČETEK

NAGOVOR SV. FRANČIŠKA POKORNIM BRATOM IN SESTRAM

Pred nami je prvi del *Pisma vsem kristjanom*, ki ga je sestavil sveti Frančišek Asiški, kot nagovor bratom in sestram laikom, ki so želeli živeti v pokori. Govori o navodilih za evangelijsko življenje, za katero so ga prosili.

Vsi, ki ljubijo Gospoda z vsem srcem, z dušo in razumom, s svojo močjo (Mr 12,30) in ljubijo bližnje kot samega sebe (Mt 22,39), svoje telo pa sovražijo ter prejemajo telo in kri našega Gospoda Jezusa Kristusa in prinašajo vredne sadove pokore: o kako so blaženi in blagoslovljeni, dokler bodo tako delali in v tem vztrajali, ker bo nad njimi počival Sveti Duh (1z 11,2) in prišel bo k njim in pri njih prebival (Jn 14,23). Oni so sinovi nebeškega Očeta (Mt 7,45), katerega dela vršijo, so zaročenci in bratje ter matere našega Gospoda Jezusa Kristusa (Mt 12,50).

Ženini smo, kadar se zvesta duša po Svetem Duhu zedini z Jezusom Kristusom. Njegovi bratje smo, kadar izvršujemo voljo njegovega Očeta, ki je v nebesih (Mt 12,50); njegove matere smo, kadar ga nosimo v svojem srcu in svojem telesu po ljubezni in po čisti in iskreni vesti in kadar ga rojevamo s svetimi dejanji, ki morajo drugim svetiti za zgled.

O kako veličastnega, svetega in velikega Očeta imamo v nebesih! O kako svetega, slavnega, lepega in ljubeznivega ženina imamo! O kako svetega in ljubkega, dobrotnega in ponižnega, miroljubnega in prijetnega, ljubeznivega in nad vse zaželenega brata in sina imamo, takšnega, ki je dal življenje za svoje ovce (prim. Jn 10,15) kakor Oče pozna mene in jaz poznam Očeta. Svoje življenje dam za ovce. In je prosil Očeta za nas, govoreč: Sveti Oče, ohrani v svojem imenu te, ki si mi jih dal (Jn 17,11). Oče, vsi, ki si mi jih dal na svetu, so bili tvoji in si jih dal meni (Jn 17,6). In besede, ki si mi jih dal, sem dal njim; oni so jih sprejeli in so resnično spoznali, da sem izšel od tebe, in verovali, da si me poslal ti (Jn 17,8). Zanje prosim. Ne prosim za svet: blagoslovi in posveti jih. In jaz se posvečujem zanje, da bodo tudi oni posvečeni in bodo eno kakor midva. Oče, hočem, naj bodo tudi ti z menoj tam, kjer sem jaz, da bodo gledali mojo slavo v tvojem kraljestvu. Amen.

UVOD V TEMO

DOKUMENT NAVDIHA

V vsaki skupnosti, družbi in organizaciji ljudi povezujejo njihove lastnosti, vrednote, ideali in cilji, s katerimi se strinjajo. Bolj je skupnost majhna, bolj so njeni člani gotovi, za kakšne lastnosti, vrednote in cilje gre. Majhna skupnost lahko lažje odgovori na vprašanje, kdo je. Na vprašanje o smislu obstoja te skupnosti je lažje reči, kdo so njeni člani. Zakaj se povezujejo v skupnost? Kaj ta skupnost želi doseči?

Kaj pa se zgodi, ko skupnost naraste? Vzemimo na primer nek amaterski odbojarski klub. Klub nastane, ko se sestane zadostno število članov (ker odbojka ni individualen šport) z željo, da se srečujejo in igrajo odbojko. Dodajmo tudi to, da jih na vsakem treningu in na vsakem srečanju povezuje predvsem ljubezen do igre. Veliko jim tudi pomeni, da pred drugimi pokažejo lepoto svoje igre. Seveda že na samem začetku vedo, da bo potrebno več mesecev treninga, morda celo let, da bi lahko zaigrali odbojko na neki resni stopnji in da bi se lahko vključili v tekmovanje z drugimi fanti. Zatem mladi igralci spoznajo, da tega cilja ne morejo doseči sami, ampak da jim mora nekdo pokazati, kako se igra odbojka, da bi lahko izpopolnili tehniko igre. Trener je ob njih, vendar so nosilci igre oni. Prav tako je potreben kondicijski trener, ki jih bo usmerjal, da bodo krepili svoje telo in postajali bolj vzdržljivi. Brez tega se gotovo nič modrih in izkušenih nasvetov trenerjev ne more uresničiti. Oni se najprej mogoče na koncu vsakega srečanja ali potem s SMS sporočili dogovarjajo za naslednji trening. Ker pa klub raste in pridobiva vse več članov, je najprej potrebno, da se potrdi razpored treningov, ker za večje število ljudi obveščanje s SMS sporoči včasih zataji. Potem je potrebno razmisliti, koga se lahko in koga se ne more sprejeti v klub in če morebi-

tni člani izpolnjujejo osnovne predpogoje in če v njih obstaja ista želja in predanost ciljem, ki so si jih prej postavili. S časom pa rastejo tudi obvezno-

sti, ki so povezane s klubom, kot je skrb o dvorani, organiziranje tekmo-
movanja in potovanja, pa tudi vse večja nujnost organiziranja razdelitve dolžnosti med člani, da ne bi vsa skrb padla na posameznike. Niti ni potrebno omenjati, da se sčasoma tam najdejo tudi tisti, ki bi samo tekmovali in da se jim ne da hoditi na treninge. Tam pa so tudi tisti, ki so v prvi vrsti, ki mislijo, da je vse odvisno od njih. Pa tudi tisti, ki se na treningu obnašajo samovoljno in prinašajo slabo ozračje. Niti ni potrebno naštevati naprej. Po vseh teh izkušnjah je nujno potrebno, da se oblikujejo stalna pravila, s katerimi se določijo ime kluba, smisel njegovega obstoja, cilji in pogoji pripadnosti in urejenost kluba. Ko se doseže dogovor o identiteti in delovanju kluba, mora ta pravila potrditi neka odbojgarska zveza ali krovna športna zveza, da zagotovi kvaliteto tega kluba in da z njim lahko računa. Niti sama soglasnost okrog pravilnika (tako ga imenujmo) ni jamstvo za kvaliteto, ampak je poleg tega potrebno gojiti tisto prvotno namero in predanost zastavljenim ciljem, kar pa je v največji meri odvisno od članov, ki morajo bedeti, da se začetni žar ne ohladi. Na koncu je dobro za uspeh, če pridejo številni navijači, s katerimi morajo člani kluba gojiti posebno skupnost, tako da imajo njihovo podporo na tribunah.

Pri tem primeru smo videli (lahko pa bi nam prav tako bil dober primer iz organizacije civilne družbe, univerze ali države), da je človeški skupnosti naravno, da pred sebe postavlja neke vrednote in cilje kot tudi ideale, ki jo hkrati določajo v njenem bistvu. Spomni-

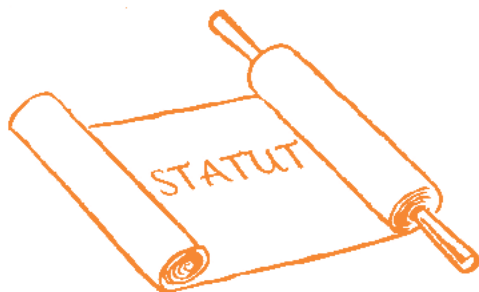
mo se, kako je tudi Božjemu ljudstvu, po njegovem izhodu iz egiptovskega suženjstva, bil potreben dokument, da bi ga spominjal, komu pripada in od kod prihaja (»Jaz sem Jahve, tvoj Bog, ki sem te izpeljal iz egiptovske dežele, iz hiše sužnosti« 2 Mz 20,2.), da bi uredil način življenja posameznika in skupnosti. S časom je bil izraelski narod kot skupnost določen s konkretnimi predpisi in zapovedmi, ki so jih njihovi pripadniki morali izpolnjevati v vsakdanjem življenju. Jezus Kristus pa je prišel dopolniti Postavo tako, da je postavil zapoved ljubezni (prim. Mt 22.37–40).

V času sv. Frančiška je bilo veliko ljudi navdušenih nad njegovim pridiganjem in so po njegovem vzoru hoteli iti poti pokore in spreobrnjenja. Pri tem so želeli nadaljevati s svojim družinskim življenjem in s svojimi vsakdanjimi obveznostmi. Hoteli so živeti na drugačen način, kot je tudi Frančišek služil Bogu in hodil za Kristusom na drugačen, do takrat nepoznan način. Zato so ti laiki, spokorniki, od njega zahtevali, da jim z nasveti pomaga, kako živeti pokoro. Tako je nastalo *Pismo vsem vernikom*, spis, ki ga je Frančišek zapustil kot obliko življenja *spokornim bratom in sestrām*, laikom, ki se bodo kasneje imenovali Frančiškovi tretjeredniki, danes pa Frančiškov svetni red.

Z leti se je potem oblikoval Red spokornikov, ki je od leta 1221, odkar je datirano njegovo najstarejše pravno pravilo *Memoriale propositi*, ki ga je potrdil papež Honorij III., začel dobivati nova pravila in zamenjal zgradbo in ime. Pravila so se nekoliko spreminjala do leta 1978, ko je papež Pavel VI. Frančiškoveму svetnemu redu (latinsko *Ordo franciscanus saecularis*, od takrat mednarodna kratica OFS) dal današnje ime in današnje vodilo, ki je bistveno drugačno od vseh preteklih. 23. člen tega vodila naroča članom Frančiškovega reda, naj krepijo skupnost »z vsemi Frančiškovimi

skupnostmi, še posebej z mladimi«. Kaj pa ta odlomek konkretno pomeni, nam kažejo *Generalne konstitucije*, dokument, s katerim Cerkev razlaga in bolj podrobno pojasnjuje *Vodilo OFS-a* in njegovo sprejemanje. *Konstitucije* v 96. in 97. členu opisujejo FRAMO in odnos OFS-a do FRAME. Po teh določilih Cerkev, ki je odobrila *Vodilo* in ga razlaga v *Generalnih konstitucijah*, postavlja FRAMO v »krog Frančiškovega svetnega reda«, ki je za FRAMO »še posebno odgovoren« (prim. GK OFS-a, 92,6). Na istem mestu je rečeno, da »imajo člani Frančiškove mladine *Vodilo OFS-a* za dokument *navdiha za rast lastne krščanske in frančiškove poklicanosti*«. Tako vidimo, da ima FRAMA dokumente, v katerih je zapisano njeno bistvo, smisel obstoja kot tudi njeno poslanstvo. To so dokumenti navdiha, kjer se bratstva in posamezni člani FRAME lahko v njih prepoznajo in ocenijo, kako se opisani ideali uresničujejo v njihovem življenju. Predvsem gre za *Vodilo Frančiškovega svetnega reda*, potem za *Generalne konstitucije Frančiškovega svetnega reda*. O poslanstvu, ki je primerno mladim pa govori *Statut Frančiškove mladine*, posebej v svojem drugem delu, ki nosi naslov Način življenja. V nadaljevanju se bomo ustavili pri teh treh dokumentih, ki navdihujejo življenja mladih, članov Frančiškove mladine.

RAZVOJ TEME

VODILO FRANČIŠKOVEGA SVETNEGA REDA – DOKUMENT NAVDIHA ZA VSE FRANČIŠKOVE

Identiteta FRAME v dokumentu navdiha

V Priročniku za duhovno in pastoralno asistenco v FSR-ju in FRAMI beremo, kako je bilo Emanueli De Nunzio, bivši generalni ministrici OFS-ja, postavljeno vprašanje: »Kaj vi, Frančiškov svetni red, delate?« Ona je na to vprašanje odgovorila: »Vprašanje je narobe postavljeno. Vprašajte me, kaj smo mi, in potem vam bom lahko odgovorila tudi o tem, kaj delamo.«

S tem želimo povedati, da se kot Frančiškov svetni red moramo vprašati, kdo smo in kaj je naše bratstvo. **Vsi Frančiškovi, tako tisti starejši, člani OFS-a, kot tudi mladi, člani Frančiškove mladine, v 26. členu Vodila najdejo bistvo svoje identitete in program življenja, čigar izpolnjevanje lahko prinese sadove svetosti.** Zares, v teh dvajsetih navodilih je tako veliko povedano o članu Frančiškovega svetnega reda.

Pomembno je poudariti, za razliko od predhodnih vodil Reda, da današnje ne prinaša konkretnih odredb o tem, kaj se mora, in o tem, kar se ne sme delati. V njem ni predpisov o tem, koliko se mora moliti ali se postiti, kakšno obleko je potrebno nositi. Vodilo nam pravzaprav predstavlja kristjana, takšnega, ki v novosti Drugega vatikanskega koncila le ta o njem razmišlja in mu daje veliko dostojanstvo, da je poklican k

svetosti in naj bo zazrt v živo osebo Jezusa Kristusa, ki je navzoč v telesu in besedi.

Pomembno je povedati, da se sprejemanje *Vodila* in njegovih smernic ne nanaša samo na en vidik življenja, npr. na življenje v bratstvu. *Vodilo* Frančiškovega svetnega reda pričakuje popolno predanost in posvečenost: v družini, pri delu, v družbeni sredini, vsekakor pa v cerkveni skupnosti. V vsakem času in na vsakem kraju. Za celo življenje.

Člani OFS-ja in člani FRAME so udje velikega telesa, organskega bratstva, ki je razprostrto po celem svetu. To je povezano v veliko Frančiškovo družino, ki jo je povzdignil Sveti Duh, da bi obnovil Cerkev. Potrebno je poudariti, da *Vodilo* govori najprej o identiteti Reda, o identiteti njegovih članov – bratov in sester »spodbujeni od Duha, da dosežejo popolnost ljubezni«.

FRAMA pa je opredeljena v *Generalnih konstitucijah*, ki kažejo, da jo sestavljajo mladi »ki se čutijo poklicane od Svetega Duha, da v bratstvu ustvarjajo izkušnjo krščanskega življenja«. Opažamo torej, da na prvem mestu ni navedeno, s čim se ukvarjajo člani Frančiškove mladine. Ni odločilno, kaj *delajo*. Za začetek je pomembno poudariti, kdo oni *so*.

Poslanstvo Frančiškove mladine

Po prvem poglavju *Vodila*, v katerem je v treh členih na kratko opisan OFS in njegovo mesto v frančiškovski družini in v Cerkvi, sledi šestnajst členov z naslovom *Način življenja*, ki predstavljajo njegovo bistvo. Primerjajmo to drugo poglavje *Vodila* OFS-a z drugim poglavjem *Statuta narodnega bratstva Frančiškove mladine* in videli bomo veliko podobnost. Lahko rečemo, da je način življenja,

ki je predstavljen v *Vodilu OFS-a* samo prilagojen mladim in njihovi dobi ter življenjskim okoliščinam.

Ko je beseda o poslanstvu Frančiškovih, s tem vedno mislimo na člane FRAME. Gre za dvojno poslanstvo in za samo ime. Ko je beseda o Frančiškovih, mora tudi njihovo poslanstvo biti specifično frančiškovo. O tem je govora od 4. do 12. člena *Vodila*. Najprej se moramo vprašati, kakšna je posebnost v obstoju Frančiškovih v odnosu do drugih kristjanov. Ali so to trije vozli: uboštvo, čistost in pokorščina? Morda se boste začutili, ker je odgovor negativen. Člani svetnega reda ne delajo zaobljub treh evangelijskih svetov kot redovniki. Oni obljubijo, da bodo živeli življenje po evangeliju, ker v *Vodilu* piše: »Pravilo in življenje članov Frančiškovega svetnega reda je: služiti evangeliju našega Gospoda Jezusa Kristusa, sledeč vzoru sv. Frančiška Asiškega, ki je Kristusa naredil za navdihovalca in središče svojega življenja z Bogom in ljudmi.« V tem stavku sta hkrati izrečena specifičnost frančiškovega poslanstva. Tudi drugi kristjani namreč berejo evangelij. In drugi kristjani živijo zakramentalno življenje, se sprašujejo in nadaljujejo s spreobrnjenjem.

Vodilo nam predstavlja kristjana v njegovem velikem dostojanstvu, ki je pozvan k svetosti.

Vsi kristjani se v molitvi srečujejo z Bogom in živijo v njegovi navzočnosti. Tudi drugi kristjani gojijo pobožnost do Device Marije. Evangelijski sveti se nanašajo na vse redovnike. Vsi kristjani so se tudi dolžni truditi za skupnost in bratstvo. Vendar pa je posebnost frančiškovega poslanstva osredotočena na živo osebo Jezusa Kristusa, našega Boga, ki je navzoč v svoji besedi, v svojem telesu, v Cerkvi, v bratih in ljudeh. **Frančišek je Kristusa postavil v središče svojega življenja in se je odlikoval po tem, da se je odločil, da mu radikalno sledi.** Brez pridržkov. Do konca. Člani Frančiškovega svetnega reda bodo vsekakor nadaljevali, da se bodo osvobajali

li navezanosti in posedovanja, vendar pa se ne odrečejo lastnini, kot to storijo redovniki. Tako živijo v svetu, v družini.

Iz tega dela *Vodila* vidimo hkrati bogastvo Frančiškove karizme, ki je vedno cerkvena, usmerjena na pobožnost, na Sveto pismo in liturgijo. Neločljivo je povezana z voditelji Cerkve, vsebuje pa tudi kontemplacijo, pa marijansko pobožnost in duhovnost dela, ki ga je Frančišek izjemno cenil. Da niti ne govorimo o bratski skupnosti. Zato Frančiškov, če je takšna njegova opredelitev, nima razloga, da bi iskal druge skupnosti, ki so prvenstveno usmerjene k marijanski ali kontemplativni pobožnosti.

Drugi vidik poslanstva Frančiškovih se nanaša na njihovo življenje v svetu. Cerkvi je, še posebej od Drugega vatikanskega koncila naprej, bilo izjemno do tega, da so Kristusovi verniki navzoči v svetu, v vsakdanjih stvarnostih. **Cerkev želi svete ljudi, ki bodo po meri evangelija preoblikovali družinske in družbene sredine, javne dejavnosti in kulturo.** Poslani smo v svet kot krščanski laiki. Ne smemo ostati zaprti v idili svojih bratstev in v krogu bližnjih oseb in somišljenikov. Papež Benedikt XVI. je dejal v svoji poslanici mladim:

»Nujno je potrebno, da se poskrbi za nove apostole, ki bodo ukoreninjeni v Kristusovi besedi, da bodo sposobni odgovoriti na izzive našega časa in da bodo pripravljeni povsod širiti evangelij. To od vas zahteva Gospod in k temu vas kliče Cerkev. To svet – čeprav nezavedno – pričakuje od vas!«

Izzivi današnjega časa so ljudje, ki jim je kratena pravica do življenja, ki jim je bilo poteptano človeško dostojanstvo. Izziv so ljudje, ki so odpisani zaradi bolezni in starosti, nezaposleni na robu preživetja, mladi brez upanja. Izziv so problemi, ki so povezani z diskriminacijo, nepravilnostjo, vojnami, nepravilno razdelitvijo dobrin. Izziv je tudi nepravilen odnos do človeškega življenja in družine, do

družbenih in poklicnih (dijaških in študentskih) obveznosti, do dela, okolja. To so izzivi, na katere svet pričakuje naš odgovor.

Izzivi so veliki in vedno jih je veliko. Da človek kljub velikemu prizadevanju za dobro ne bi zašel, čeprav z najboljšimi nameni, *Generalne konstitucije* spominjajo, da se člani Frančiškovega svetnega reda »kot prvo in osnovno zavzemajo k izgradnji bolj pravičnega in bratskega sveta z izpolnjevanjem svojih lastnih obveznosti v svojih poklicnih dejavnostih in s primernim strokovnim razvojem« (čl. 20). To je še posebej pomembno za mlade, ki se morajo zavedati vrednosti časa, ki jim je v življenju darovan, da bi se razvili v samostojne in odgovorne osebe in da bi pridobili znanja in sposobnosti, ki jih bodo lahko dali na razpolago človeški skupnosti za skupno dobro. Mnogi imajo sicer željo služiti skupnemu dobremu. Potrebno pa je povedati, da dobra volja vedno ne zadostuje. Da bi prišli v vse ravni življenja, vključujoč tudi javno (npr. zavzemanje za pravične zakone), za kar nas spodbuja *Vodilo* (čl. 15) in *Generalne konstitucije* (čl. 22), je potrebno pridobiti določene pristojnosti, kar pogosto zahteva dolgotrajen trud. V tem je pravzaprav velika odgovornost mladih. Potrebno je opozoriti na dejstvo, da naše izobraževanje in pridobitev poklica ni namenjeno samemu sebi in da od tega ne bomo odvisni samo mi. Vedeti moramo, da vsako naše delovanje za okolico pušča posledice. S svojim delovanjem lahko spremenimo svet.

V zvezi z družbenim in javnim delovanjem še povejmo, da to ne sme ostati samo naloga posameznika. Ker gre za program OFS-a in FRAME, mora v teh dejavnostih, ko je le mogoče, sodelovati celo bratstvo.

Končno pa se poslanstvo Frančiškovega svetnega reda (OFS in FRAME) enako naša na posameznika kot na celo bratstvo. Program življenja, ki ga je Cerkev odobrila

in potrdila se uporablja za celo človeško življenje; na njegov odnos z Bogom, s starši, s cerkveno in družbeno skupnostjo.

Vodilo nas enako navdihuje, ko sedimo v šolski klopi ali na delovnem mestu, ko smo v družbi prijateljev, s katerimi gremo ven, ali pa med družinskimi člani in v bratstvu, ko praznujemo ali smo v sredi neke zadeve. Gre za klic za celo naše življenje: preiti iz evangelija v življenje in iz življenja k evangeliju (prim. *GK OFS-a* 8,2). Če želimo slediti vzoru sv. Frančiška in živeti evangelij našega Gospoda Jezusa Kristusa, se bomo vsekakor znašli v trenutkih, ko se moramo opredeliti: ali ga želimo živeti in sprejeti v svoje življenje v polnosti ali pa ga ne želimo živeti? Kot je nekdo modro rekel, da Jezus Kristus želi, da se mu predamo v polnosti, vendar pa se nam v zameno tudi on daje v polnosti.

DELO PO SKUPINAH

- Kakšen je program mojega življenja? Kaj želim v svojem življenju? Ali ga usmerjam proti nekemu cilju, ali pa mi ga kdo drug usmerja?
- Kakšen cilj zasluži, da si ga v življenju izberem in se mu popolnoma predam?
- Vzemimo tekst *Vodilo Frančiškovega svetnega reda in Statut FRAME* in preiščljajmo drugo poglavje (»Način življenja«). Kateri od teh člankov me še posebej navdihuje?
- V kakšni meri v svojem življenju ustvarjam ideal, ki je opisan v tem poglavju? In moje bratstvo?
- Katerega od teh idealov želim v prihodnosti še posebej udejanjiti? Katerega bi moralo udejanjiti bratstvo?

MOLITVENI ZAKLJUČEK

Molitev iz Frančiškovega pisma celemu redu

*Vsemogočni, večni, pravični in usmiljeni Bog,
daj nam ubogim, da bomo zaradi tebe delali,
kar vemo, da hočeš.*

*In vedno hoteli, kar je tebi všeč;
da bomo notranje očiščeni, notranje razsvetljeni
in vžgani z ognjem Svetega Duha
mogli hoditi po stopinjah tvojega ljubljenega Sina,
našega Gospoda Jezusa Kristusa,
in le po tvoji milosti priti k tebi, Najvišji;
ti, ki v popolni Trojici nedeljivo Eden
živiš in kraljuješ v slavi, vsemogočni Bog,
na vse veke vekov. Amen.*

LITERATURA

- Sveto pismo
- Vodilo Frančiškovega svetnega reda
- Statut Frančiškove mladine
- Frančiškova mladina – FRAMA: Put franjevačkoga poziva; Biblioteka Brat Franjo – Dokumenti 39, Zagreb, 2005.
- Priručnik za duhovnu i pastoralnu asistenciju FSR-u i FRAMI; Biblioteka Brat Franjo, Zagreb, 2007.

CILJI

119

MOLITVENI ZAČETEK

119

UVOD V TEMO

120

RAZVOJ TEME

122

DELO PO SKUPINAH

125

MOLITVENI ZAKLJUČEK

126

LITERATURA

127

OBLJUBE

Tema za čas priprave na obljube

CILJI

- Kandidatom za obljube razložiti tekst obljub
- Pokazati na pomembnost življenja po obljubah kot navzočnost v bratstvu

MOLITVENI ZAČETEK

Gospod, verujem, da me kličeš k sreči,
k novem življenju, nebesom, ki se začnejo na zemlji;
v življenjski stan in k nalogi v svetu,
k ljudem in v bratstvo,
ki seže vse do nebes.

Gospod, verujem, da si me poklical,
vendar pogosto ne slišim tvojega klica.
Daj, da te slišim in razumem tvojo besedo.
Pokliči me, da te iščem in najdem.
vzbudi željo, da te sprejemem,
kjer sta dva ali so trije zbrani v tvojem imenu.
Pošlji me k ljudem, ki mi govorijo resnico o sebi,
o sreči, o novem življenju in o nebesih,
ki se začnejo na zemlji.

Georg Lengerke

UVOD V TEMO

Na začetku srečanja voditelj ne pove, kaj je tema srečanja, ampak to predstavi z igro asociacij. V igri asociacij naj se uporabljajo različne besede iz obljube. Vsi navzoči naj se razdelijo v dve skupini in izmenično odpirajo polja ter poskušajo ugotoviti rešitev v stolpcu (krst, mladost, evangelij, bratstvo). Ko so vsi stolpci odkriti, naj poskušajo odkriti končno rešitev (obljube).

	1	2	3	4
A	Cerkev	Otroci	Sv. Frančišek	Skupnost
B	Botri	Brezbrižnost	Molitev	Frančiškovstvo
C	Voda	Šola	Knjiga	Brat in sestra
D	Zakrament	Igra	Apostoli	Moj bližnji
	KRST	MLADOST	EVANGELIJ	BRATSTVO
OBLJUBE				

Voditelj skupaj z vsemi navzočimi predlaga, če se lahko navzoči spomnijo, kje se v tekstu obljub nahajajo te besede. Če člani niso dovolj obveščeni, naj se obrazloži, da se bodo na današnjem srečanju pojasnili ključni pojmi in da bomo slišali tekst obljube.

Kaj pomeni beseda »obljuba«? Navzoči naj povejo svoje asociacije, ko slišijo besedo obljuba. Naj iz slovarja preberejo pomen in naj se beseda razloži.

Z navzočimi naj se pogovori, ali so kdaj komu dali kakšno obljubo? Na kaj se je nanašala ta obljuba? Ali so zares naredili to, kar so obljubili?

Prav tako je pomembno vprašati, ali nam je kdo kaj obljubil? Ali je to bilo vedno izpolnjeno? Kako smo se počutili, ko ni bilo izpolnjeno?

Sledi prikaz teksta obljube, v PowerPoint predstavitvi ali pa naj bo obljuba napisana na plakatu. Vsi, ki sodelujejo naj imajo pred seboj papir in svinčnik in naj zapišejo tisto, kar se jim zdi najtežje ali najbolj komplicirano uresničiti iz teksta obljub. Če je zaupanje znotraj skupine že ustvarjeno, lahko zapisano preberemo pred celo skupino. Če je na zaupanju še potrebno graditi, lahko člani o tem govorijo v majhnih skupinah ali v parih.

Tekst obljube:

Jaz, N.N.,

napolnjen z Božjo milostjo, želim obnoviti svoje krstne obljube in s tem postati služabnik Božjega kraljestva. Zato obljubljam, da bom to leto svoje življenje posvetil Kristusu, tako da bom živel po evangeliju v bratstvu Frančiškove mladine. Obljubljam, da se bom na vsakem koraku trudil delati dobro. V revnih in ponižnih bom prepoznal trpečega Kristusa. Moč za to bom črpal iz evharistije. Za pomoč pa prosim tudi sveto Devico Marijo, svetega Frančiška in sveto Klaro.

RAZVOJ TEME

Voditelj naj razčleni tekst obljube:

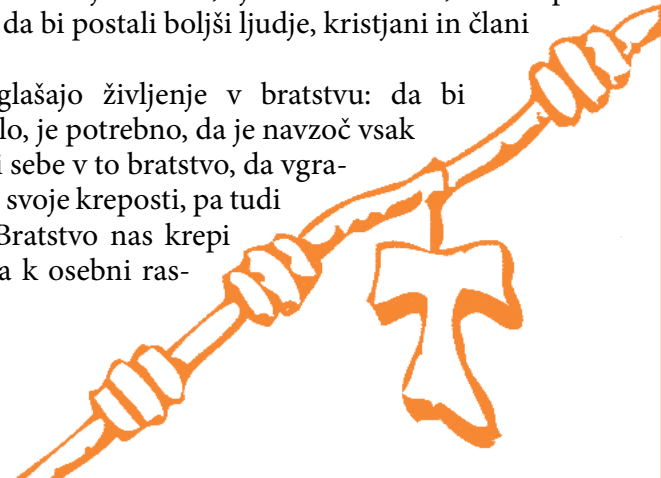
- V tekstu piše: Jaz, N.N. Vendar ta N.N. ni nekdo, ki ga ne poznamo in o katerem moramo še marsikaj izvedeti, začnši z imenom. Čeprav sta v tekstu črki, ki ju uporabljamo za neznanca, je v tekstu oseba, ki predstavlja ta Jaz zelo poznana in konkretna. V naslednjih stavkih je veliko govora o sebi in svojih prizadevanjih. Življenje v bratstvu zahteva vključenost vsakega člana, vsakega »Jaz-a«, izrečenega med obljubami.
- Vedno moramo imeti zaupanje, da vse, kar delamo, delamo z Božjo milostjo; drugače ne moremo in ne delamo, kot je treba.
- Zelo je potrebno naglasiti, da z obljubami obnavljamo svoje krstne obljube. Pri krstnih obljubah je za nas obljubil nekdo drug, mi pa sedaj zavestno obnavljamo bo obljubo. Ta del obljube nam hkrati govori, da je član bratstva Frančiškove mladine lahko samo katoličan, ki je prejel sveti krst.
- Posvečevanje v službi Božjega kraljestva v vsakem trenutku od nas zahteva zavzetost in srčnost: biti kristjan povsod in na vsakem koraku.
- Obljubo dajemo vsako leto – ne kot znamenje neresnega dojemanja naših obljub, ampak kot znamenje nestalnosti mladostniških let, v katerih smo na posebni poti iskanja.
- Življenje po evangeliju vsebuje, da iz evangelija prehajamo v življenje in iz življenja k evangeliju. Da bi bili uspešni pri tem velikem koraku, mora vsak mlad človek vsak dan brati evangelij, razmišljati, biti odprt, sprejemati vsakdanje izzive in ravnati tako, kot nas uči evangelij. Življenje po evangeliju je zelo zahtevno in odgovorno in k temu se obvezujemo s svojimi obljubami – vedno se truditi in vedno začinjati znova.
- Živeti evangelij v bratstvu Frančiškove mladine – mogoče bi bilo bolj enostavno reči, da je potrebno živeti evangelij, vendar skupaj z drugimi? Tu lahko nastanejo težave. Pogosto se sliši precej enostavno, ko se v računico ne vmeša moj bližnji.

Takrat smo resnično na preizkušnji, kako živeti evangelij. Vendar je prav za življenje v bratstvu tudi izziv, v katerega moramo zagristi. Bratstvo je kraj, kjer imamo veliko priložnosti za rast, tako osebno kot tudi v skupnosti.

- Obljubljamo, da se bomo pogumno odzivali na vsak klic k dobremu – to obljubo naredimo tudi v zakramentu sprave, kjer obljubljam, da se bomo evangelij trudili živeti vedno od začetka, da se bomo odzivali na klic k dobremu. Obljube še enkrat podčrtavajo to obljubo, ki jo dajemo.
- Evharistija je začetek vsakega našega prizadevanja, da bomo boljši ljudje, boljši kristjani, bolj Frančiškovi. Črpati moč iz evharistije pomeni začeti graditi na dobrih temeljih.

Kakšna je razlika med našimi obljubami in zaobljubami, ki jih naredijo redovniki? Potrebno je spomniti, da v bratstvu FRAME ne dajemo obljube čistosti, pokorščine in uboštva, kot to naredijo naši duhovni asistenti in asistentke (znano tudi z besedami »trije vozli«), ampak obljubljam življenje po evangeliju (ki med drugim obsega tudi te tri kreposti). Naše obljube nas spodbujajo za življenje Frančiškove karizme v našem vsakdanu, medtem ko redovniki dajejo zaobljube, ki jih obvezujejo k življenju v skupnostih, v samostanih. Pomembno je spomniti, da mi ostajamo tam, kjer v družbi smo, vendar pa menjamo sebe, da bi postali boljši ljudje, kristjani in člani FRAME.

Obljube naglašajo življenje v bratstvu: da bi bratstvo delovalo, je potrebno, da je navzoč vsak član in da gradi sebe v to bratstvo, da vgradi svoje talente, svoje kreposti, pa tudi nepopolnosti. Bratstvo nas krepi in nas spodbuja k osebni ras-

ti, vendar kot skupnost veliko pridobivamo od vsakega navzočega člana. Kot bratstvo, ki se zbira, imamo več možnosti za delovanje in pomoč, kot pa posamezniki.

V šoli, na fakulteti, na delu, povsod smo obkroženi z ljudmi. Smo družbeni ljudje in pogosto nam je nekaj lažje narediti zaradi drugega. Tako nas tudi bratstvo spodbuja, da vsak dan živimo krščanske kreposti, še posebej, ko je težko.

Obljube, s katerimi se zavezuješ, so tvoja pot, s katero ustvarjaš svojo ljubezen do Boga in do človeka.»

Življenje v bratstvo zahteva vključenost vsakega člana, vsakega »Jaz«, ki je izrečen pri obljubah.

Z obljubami obnovljamo svoje krstne obljube.

Pri krstnih obljubah je za nas obljubil nekdo drug, mi pa sedaj zavestno obnovljamo to obljubo.

Ne obljubljam uboštva, čistosti in pokorščine kot redovniki, ampak življenje po evangeliju.

Moč črpamo iz evharistije in se trudimo za izgradnjo Božjega kraljestva.

DELO PO SKUPINAH

Delo po skupinah naj se začne s kratko predstavitvijo. Vsak bo dobil papir, na katerem mora zapisati in potem prebrati, o tem, kdo je, kaj ima rad in česar nima rad. Imam/nimam rad naj bo na temo bratstva, skupnosti.

Jaz sem ...

Rad imam ...

Nimam rad ...

- Pogovorite se ob tekstu obljube in povejte, kaj mislite o samem tekstu: ali že sedaj živite to obljubo? Kateri del je najtežje živeti v vsakdanjem življenju?
- Zakaj so nam v bratstvih potrebne obljube? Kakšen je njihov namen?
- Kako živim svoje obljube? Ali so mi obljube kot spodbuda/opomnik?
- V zadnjem delu dela po skupinah preberite evangelijski odlomek. Na temelju tega evangelija bo vsak dobil nalogo.
- Naloge so naslednje: vsak naj napiše poslanico, v kateri spodbudi drugega, da vztraja v življenju po evangeliju, da vztraja v življenju v bratstvu. V poslanici naj bo tudi kaj iz evangelija.

MOLITVENI ZAKLJUČEK

K molitvi **Brevirja** naj se vključi tudi *Molitev Frančiškove mladine* in, če je primerno, naj se poskusi dodati tudi ta meditacija:

*Skupnost je prvo mesto, kjer boš živel Božje kraljestvo.
Je eno od neštevilnih mest,
kjer se zbira novo človeštvo:
ljudje v medsebojnem miru in odpuščanju,
v pravičnosti in veselju,
v slavljenju Boga in zahvali svetu;
ljudje, ki jim je kralj Bog.
Vi boste kot udje enega telesa
drug drugemu služili in se gradili.
S hvaležnostjo sprejmi brate, ki ti jih daje Bog
da greš skupaj z njimi po poti.
Imaš nalogo, da služiš drugim
in si skupaj z njimi kot ud enega telesa.
Daruj, namesto da zahtevaš,
imej zaupanje v druge, namesto da iščeš,
služi, namesto da drugi služijo tebi,
blagoslavljalj, namesto da preklinjaš.
Vedi, tudi ko narediš vse dobro, si še vedno slaboten služabnik.
Bodi hvaležen za neštene darove in različnost oseb.
Če svoje lastne možnosti in poglede daješ
na razpolago bratom in sestrām,
bo vaša edinost bolj trdna in bogatejša
in ustvarili boste prostor, kjer bo mesto za vsakogar.
Različnost ni cilj
ampak sredstvo, ki utrjuje edinost
in spodbuja drugega, da rodi še več sadov.*

Ne bodi zadovoljen z nepopolnim,
 ampak se zavedaj, da je Bog z nami potrpežljiv.
 Sledi takšnemu napredku in razvoju,
 da bodo vsi lahko ujeli korak
 in nikoli ne oklevaj stopiti na pot Evangelija.
 Trudi se poslušati drugega in ga razumeti.
 Če je koristno, povej svoje mišljenje,
 brez lažne ponižnosti in trdoglavosti.
 Govori tako, da boš lahko slišal, kaj pravijo drugi,
 da bodo tako tudi drugi lahko z veseljem poslušali tebe.
 Če govoriš ali molčiš, naj vse izhaja iz Gospodovega miru.
 Ne razočaraj zaupanja, ki ti ga je nekdo izkazal.
 Bodi pristopen in milostljiv,
 nikogar ne odpravljaj praznih rok.
 V tvojem življenju naj vse usmerja ljubezen,
 naj bo tudi cilj vsega.
 Obljube, s katerimi se obvezuješ,
 so tvoja pot, s katero ustvarjaš ljubezen
 do Boga in bližnjega.

LITERATURA

- Statut FRAME – internetna stran FO in FRAME.

SLUŽBA VODITELJA VZGOJE

76. §1. Voditelj vzgoje, v sodelovanju s svetom duhovnih asistentov, usklajuje vzgojne dejavnosti bratstva in spodbuja vzgojo mladih v posameznih vzgojnih obdobjih.

§ 2. V krajevnem bratstvu izbere svet, na predlog voditeljev vzgoje, animatorje, ki bodo sodelovali pri vzgojnih in drugih aktivnostih bratstva. Voditelj vzgoje, s soglasjem predsednika, vsaj enkrat na tri mesece sklicuje srečanja animatorjev in organizira krajevno šolo za animatorje.

§ 3. Področni voditelj vzgoje ima naslednje naloge: usklajuje letni program vzgoje s smernicami Narodnega sveta FRAME; pošilja informativne materiale krajevnim bratstvom; spremlja kvaliteto vzgoje v krajevnih bratstvih in enkrat letno organizira šolo za animatorje iz svojega področnega bratstva.

§ 4. Narodni voditelj vzgoje, v sodelovanju z Narodnim poverjeništvom za vzgojo, poskrbi za letne smernice za vzgojo, ki veljajo za celotno Narodno bratstvo; je v stiku s področnimi voditelji vzgoje in enkrat letno organizira seminar za vse področje in krajevne voditelje vzgoje.

Če pogledamo krajevnega, področnega in narodnega voditelja formacije, izstopajo tri lastnosti in te so: skrb za vzgojo, skrb za konkretne osebe (nas, člane bratstva) in služenje bratstvu v sodelovanju z ostalimi člani sveta. V tem tekstu se bomo osredotočili na krajevnega voditelja vzgoje.

»Voditelj vzgoje, v sodelovanju s vetom in duhovnim asistentom, usklajuje **vzgojne dejavnosti** bratstva in spodbuja **vzgojo mladih v različnih vzgojnih obdobjih**.«

Prejšnji stavek pomeni, da voditelj vzgoje skrbi za **tedenska srečanja FRAME** in za **vzgojo** v svojem krajevnem bratstvu.

Ko pravimo vzgoja, najprej pomislimo na osebe, ki se pripravljajo na obljube. Vendar pa vzgoja pravzaprav obsega *obdobje spoznavanja z bratstvom, obdobje priprave na obljube in obdobje obljub* – torej, vse osebe v bratstvu!

Zelo težko je, da ena oseba samostojno skrbi za vzgojo celega bratstva. To je eden od razlogov, zakaj je nujno sodelovanje z ostalimi člani sveta in z duhovnim asistentom. Drugi razlog sodelovanja pa je ta, kar se včasih lahko zgodi, da voditelj vzgoje (čeprav z najboljšimi nameni!) ne vidi, kaj je potrebno za bratstvo, ampak želi uresničevati ideje, ki se mu v tem trenutku zdijo najboljše. Drugi člani sveta in duhovni asistent so tukaj, da se posvetujejo z njim o njegovem mišljenju in da skupaj odločijo o nadaljnji smeri vzgoje.

»V krajevnem bratstvu svet, na **predlog voditelja vzgoje**, **izbere animatorje**, ki bodo sodelovali pri **vzgojnih in drugih aktivnostih** bratstva.«

Ta stavek voditelja vzgoje usmerja k temu, da skrbi za animatorje. Zakaj? Voditelj vzgoje je tisti, ki je največ časa preživel s FRAMAŠI, ker skrbi za vzgojo vseh; on je ta, ki opazuje, prisluškuje in raziskuje srce posamezne osebe. Zato je logično, da on predlaga animatorje, ki bodo sodelovali pri uresničevanju tedenskih srečanj in drugih aktivnosti, ki mu jih poveri svet. Pa vendar ni potrebno, da bi bile vse osebe, ki jih predloži voditelj vzgoje, izbrane za animatorje. Svet je tisti, ki dokončno odloča.

Kar se tiče animatorja: ko so enkrat izbrani za to, jih ne smemo prepustiti samim sebi, ampak jih je potrebno spodbujati, spremljati in jim pomagati.

Animatorjem se največ zaupa priprava tedenskih srečanj. Ne glede na izkušnje animatorja je predlog, da vsebino tedenskega srečanja, ki mu je zaupano, nekaj dni pred samim srečanjem pošlje voditelju

vzgoje in duhovnemu asistentu. Na ta način se preprečuje, da bi tema in srečanje nastajalo zadnji trenutek (kar vpliva tudi na kvaliteto srečanja!), lahko se popravijo mogoči nenatančni navedki in se doda stvari, za katere voditelj vzgoje in duhovni asistent menita, da so pomembne pred začetkom srečanja. Rezultat tega je kvalitetnejše tedensko srečanje, ker daje bratstvu konkretne in točne odgovore, ki so v skladu z naukom Cerkve.

Voditelj vzgoje, s soglasjem predsednika, sklicuje srečanje animatorjev vsaj enkrat na tri mesece.»

Čemu sploh služijo srečanja animatorjev? V večini krajevnih bratstev služijo srečanja animatorjev za nadaljnjo načrtovanje tedenskih srečanj. Seveda pa to ne sme biti izključni namen teh srečanj.

V treh mesecih se lahko pokaže precej dobra slika o tem, kakšen vpliv so imele dotakratne dejavnosti. Animatorji in člani sveta lahko na skupnem sestanku bolje spoznajo realno stanje bratstva in predlagajo ter načrtujejo dejavnosti, ki so potrebne za naslednje obdobje bratstva.

Potrebno je poudariti, da srečanja za animatorje sklicuje voditelj vzgoje, v soglasju s predsednikom. To pomeni, da voditelj vzgoje tega sestanka ne sklicuje na svojo roko, ampak v dogovoru s predsednikom (pa celo takrat, ko ni čisto prepričan, da je sestanek potreben). V primeru razhajanja mišljenja predsednika in voditelja vzgoje je problem najbolje prenesti pred svet, da bi lahko le-to sprejelo odločitev, po tem, ko sta obe strani povedali argumente za sklic sestanka ali proti temu.

»Skrbi za arhiv tedenskih srečanj bratstva.«

Povedali smo že, da voditelj vzgoje skrbi za tedenska srečanja FRAME. Skrb za tedenska srečanja vključuje tudi za njihova arhiviranja.

Arhiviranje srečanj je dobro v več primerih. Prvo: na ta način ima bratstvo vnaprej kvalitetno pripravljena srečanja, ki jih animatorji lahko ponovijo v primeru kriznega obdobja.

Drugo: zapisuje se zgodovina bratstva. Pokaže se: »Vse, kar ni zapisano, se ni niti zgodilo«.

»Če je potrebno, organizira krajevno šolo za animatorje.«

Pri organizaciji določene stvari je potrebno, da si postavimo cilj tega – na primer: *kakšen je cilj organizacije krajevnih šol za animatorje?* Če ima bratstvo 10 morebitnih novih animatorjev, potem je krajevna šola za animatorje vsekakor nekaj želenega, če pa ima tri, pa mogoče krajevna šola za animatorje ni nujna, ampak se ti animatorji lahko v svet animiranja uvedejo tako, da pripravljajo srečanje z bolj izkušenim animatorjem ali obiskujejo področno šolo za animatorje.

Seveda je krajevni svet tisti, ki dokončno odloča, ali bo krajevna šola ali ne. Z ozirom na to, da gre za srečanje, ki se dogaja znotraj posameznega bratstva, je zanj odgovoren svet (cel!). Zato je potrebno vnaprej predvideti, kdo ima kakšno vlogo – npr. predsednik bo poskrbel za dvorano za srečanje animatorjev, podpredsednik in blagajnik pa bosta poskrbela za hrano, voditelj vzgoje za predavatelja (predavanje) in program, tajnik pa bo FRAMAŠEM poslal sporočila, da bodo prišli, duhovni asistent pa bo poskrbel za sv. mašo in/ali za duhovni del šole za animatorje ...

Lepo je, da pri krajevni šoli sodelujejo tudi stari FRAMAŠI, ki imajo že izkušnjo animiranja – ti so lahko velika pomoč mlajšim FRAMAŠEM pri kakšnih praktičnih nalogah. Na tak način se tudi večja skupnost bratstva.

Za konec še samo nekaj besed

Kot voditelju vzgoje (ali kateremu koli drugemu članu sveta) je pomembno, da se zavedaš, da imaš službo, to je, da služiš bratstvu, ne pa da zapoveduješ ali da na kakršen koli drugi način prevladuješ nad ostalim bratstvom. Vedno glej to, kar je bratstvu potrebno, ne pa na to, kar ti želiš za bratstvo.

Zato – služi tako, da boš najmanjši in da ne boš lažno ponižen. Služi tako, da bo na tvojem licu nasmeh tudi takrat, ko bi najraje od

vseh pobegnil. Služi tako, da za bližnje vedno iščeš moč, upanje in ljubezen v Bogu.

Pozabi na nesoglasja s posameznimi osebami, še posebej s tistimi v svetu. Tam so osebe, ki jih je Bog poklical, da skupaj sodelujejo in delajo skupaj – vse z razlogom. Bog pa nikoli ne dela napak.

In prosim te, ne bodi izključujoč. To, da si voditelj vzgoje, ne pomeni, da ob odsotnosti tajnika ne moreš ti pisati zapisnika za srečanja sveta ali ne moreš narediti nekaj drugega, kar ti svet želi poveriti (seveda tako, da ne trpijo tvoje vsakdanje obveznosti).

Na koncu te želim spomniti na molitev. Molitev nas spominja, da vse, kar delamo, delamo v Božjo slavo. V molitvi nam Bog govori in nas usmerja. Z molitvijo gre naše srce preko meja (beri: ponosa), da bi Ljubezen lahko prišla do vseh.

Bog naj te blagoslovi, draga sestra in brat!

Tukaj se naše delo končuje in tvoje začenja ...

Narodni svet FO in FRAME Slovenije

PRIROČNIK ZA VZGOJO

za čas spoznavanja z bratstvom
in priprave na obljube

